

- 19ο Συνέδριο Π.Ε.Ο.
- Α.Τ.Ι.
- Βρετανία — Ε.Ο.Κ. και Σύντομα Διεθνή
- Οχτωβριανή Επανάσταση

Η ανακήρυξη Τ/Κ κράτους

ΕΠΙΣΤΕΓΑΣΜΑ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Η πολιτική της Ελληνοκυπριακής ηγεσίας στο εθνικό ζήτημα (συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς) έχει ολοκληρωτικά χρεωκοπήσει!... Σ' αυτό το συμπέρασμα που μόνη η Αριστερή Πτέρυγα είχε την τόλμη να βγάλει στην επιφάνεια την ημέρα της ανακήρυξης - έχουν φτάσει οι χιλιάδες των εργαζομένων λιγότερο από ένα μήνα μετά την ανακήρυξη του κράτους Ντενκτάς.

ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ - ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Στην προσπάθεια της να κρύψει την ωμή αλήθεια, η κυπριακή κυβέρνηση - βοηθούμενη από τις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων και από τον Παπαντρίου - προσπάθησε να στρέψει την προσοχή των μαζών στο διεθνές διπλωματικό στίβο («διεθνοποίηση»), στην «πανεθνική ενότητα» και στον εθνικισμό (έρανοι και «άμυνα»).

Μάταια όμως. Ήταν τόση η χρεωκοπία τους, τόση η ανεπιτορία τους στο να προτείνουν καν οτιδήποτε και να βγουν από το αδιέξοδο, που όλες οι προσπάθειες τους χρεωκόπησαν μέσα σε λίγες μέρες. Σήμερα, μετά τις αλληπαλλήλες «νίκες μας», στον ΟΗΕ, στην ΕΟΚ στο Συμβούλιο της Ευρώπης, στην κοινοπολιτεία, στην Ισλαμική διάσκεψη κλπ κλπ κλπ, μετά τις στημένες καθολικές στάσεις εργασίας, τα ανεπαγάλμητα συλλαλητήρια της ενότητας και τους εράνους οι Ε/Κύπριοι αστοί και οι ηγέτες της αριστεράς που τους ακολουθούν, βρίσκονται μπροστά στις μάζες τόσο γυμνοί όσο ποτέ.

Δυστυχώς γι' αυτούς ήταν αναπόφευκτο να λειψούν κάποια τα διεθνή σώματα και οι χώ-

ρες που θα καταδίκαζαν την ανακήρυξη.

Η πανεθνική τους ενότητα δεν άργησε να μετατραπεί σε αλληλοκατηγορίες που έφτασαν τα όρια του παράλογου όταν ο Παπαντρίου κατηγορούσε τον Κυπριανού και αντίστροφα - και μάλιστα δημόσια (για να την πληρώσει τελικά ο καϊμέμος ο Καψής).

Η ενότητα τους διάρκεσε όσο για να σταθούν για λίγα λεπτά αριστεροί και δεξιοί ηγέτες στην ίδια εξέδρα στα συλλαλητήρια και για να ταξιδέψουν αγκαλιασμένοι στη Νέα Υόρκη. Τώρα στην «διχόνοια» τους, αποδεικνύονται το ίδιο γελοίοι όσο και στην «ενότητα» τους. Τσακώνονται με πάθος για το αν η νέα χρεωκοπημένη κίνηση θα φέρει το όνομα «Τριμερής», «πενταμερής», «διπλή διμερής» (Ελλάδα - Αγγλία) ή (Τουρκία - Αγγλία) νέες συνομιλίες κάτω από τον Γκουερίλα.

Σχίζονται τα ιμάτια τους για το ποιός θα παραλάβει τα λεφτά του εθνικιστικού τους εράνου - ο Χρυσόστομος ή ο Βενιαμίν.

Κι ενώ κόπτονται ποιός θα φανεί ενοτικώτερος ρίχνει ο ένας τα φταίξιμα στον άλλο ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΔΗΛΟΤΕ που έχει πιθανότητες να ανατρέψει τα νέα δεδομένα και να οδηγήσει σε μια Κύπρο ενιαία κι ανεξάρτητη.

Συνέχεια στη σελ. 2

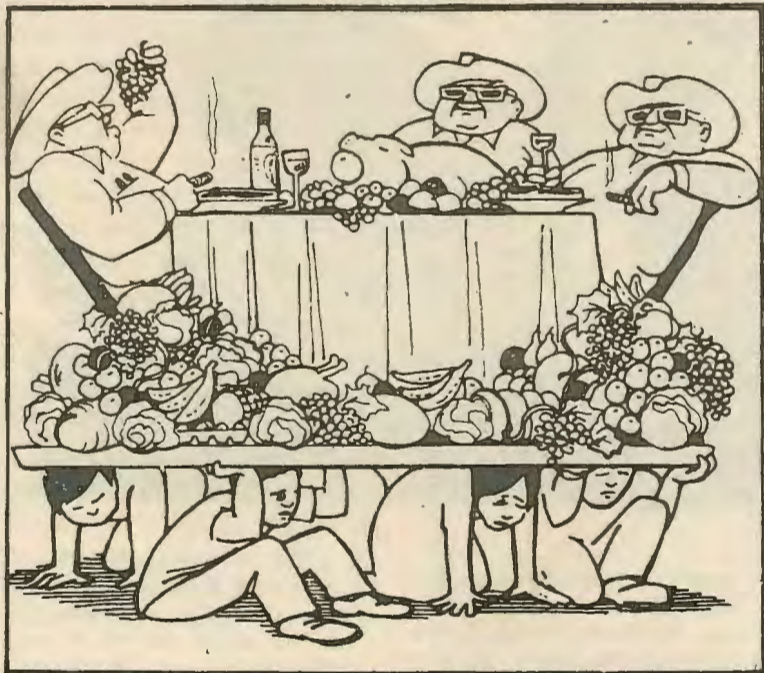
Όχι στις φορολογίες

ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ τα σπασμένα της κρίσης

Δίχως κανένα δισταγμο, η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού εκμεταλλεύεται τη σύγχυση που επικρατεί μέσα στον Κυπριακό λαό λόγω των εξελίξεων στο εθνικό θέμα, για να φορτώσει το βάρος των οικονομικών προβλημάτων στις πλάτες των εργαζομένων. Αρπάζοντας την ευκαιρία της ανακήρυξης κράτους στο Βορρά, η κυβέρνηση στράφηκε στην ενότητα και τον εθνικισμό για να εξυπηρετήσει τους δικούς της σκοπούς. Μαζί της η εκκλησία με τις φαίνες ιδέες του Αρχιεπισκόπου για εθνικούς εράνους, και τα κόμματα της αριστεράς, το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ, τα οποία για μια ακόμη φορά δέχτηκαν να παίξουν μαζί με την αστική τάξη το βιολι της ενότητας και του εθνικισμού.

Η κυβέρνηση προτείνει αυτή την περίοδο απαντω νομοσχέδια στη Βουλή για αυξημένες φορολογίες, στηριγμένη στη σίγουρη πλειοψηφία του ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ.

Στην πρώτη συνεδρία της Βουλής το Δεκέμβρη (1.12.83) ο υπουργός οικονομικών, μιλώντας για τους προϋπολογισμούς του 84 και αναλύοντας την πορεία της οικονομίας, εξήγησε πως ο ρυθμός ανάπτυξης της οικονομίας, έπεσε από 4.8% πέρσι σε 3% φέτος, πως η ανεργία αυξήθηκε από 2.8% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού σε 3.4%, οι εξαγωγές στο σύνολο τους έμειναν στάσιμες για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, το εμπορικό έλλειμμα αυξήθηκε κατά 18% στα £330 εκ. το δημόσιο έλλειμμα έφτασε τα £72 εκ. από τα £59 εκ. που ήταν πέρσι. Δεν υπήρχε τίποτε πάνω στο οποίο να μπορέσει να επαινήσει τους Ε/Κ κεφαλαιοκράτες. Ακόμα και στον τομέα των υπηρεσιών (εμπόριο, τουρισμός, τράπεζες κλπ), υπήρχε κάμψη του ρυθμού ανάπτυξης. **Εντοπίζοντας τα προβλήματα ο υπουργός οικονομικών, πρότεινε και τη γιγάρια:**

δίχως πολλές περιφράσεις είπε ότι πρέπει να κτυπηθεί η τάση για υπερκατανάλωση και απληστία που χαρακτηρίζει τις μάζες — γιατι αυτή η τάση είναι που δημιουργεί τα προβλήματα — περιορίζοντας τις αυξήσεις στους μισθούς και τα μεροκάματα και αυξάνοντας

τις φορολογίες.

Στην δεύτερη συνεδρία του Δεκέμβρη, η Βουλή έγκρινε (παρόλο που μείωσε) αισθητές αυξήσεις σε μια σειρά από καταναλωτικά αγαθά:

τσιγάρα, μπύρα, αναψυκτικά,

Συνέχεια στη σελ. 7

ΟΥΤΕ ΓΡΟΣΙ ΣΤΟΝ ΕΡΑΝΟ

Με την ανακήρυξη Τουρκοκυπριακού κράτους οι ηγεσίες των κομμάτων βρέθηκαν σε αμηχανία, αδύναμοι να δώσουν οποιανδήποτε ουσιαστική προοπτική. Η πρώτη τους αντίδραση ήταν η προσπάθεια να καλλιεργήσουν αίσθημα ενότητας. Για το σκοπό αυτό επιστρατεύτηκε όλος σχεδόν ο τύπος ανεξάρτητα πολιτικής τοποθέτησης, ραδιοφωνο και τηλεόραση. Αποκορύφωμα αυτής της προσπάθειας ήταν το Πανεθνικό συλλαλητήριο, που έγινε με την συνεργασία όλων των κομμάτων. Σ' όλη αυτή την προσπάθεια δημιουργίας συνείδησης ενότητας έντονος ήταν και οι εθνικιστικές εξάρσεις ιδιαίτερα από ορισμένους κύκλους.

Από τις πρώτες κιόλας με-

ρες, ιδιαίτερα μετά το συλλαλητήριο φάνηκε πόσο επιφανειακή ήταν αυτή η ενότητα και που η ζωή της δεν θα διαρκούσε για πολύ.

Νέα πνοή έδωσε, σ' αυτή την προσπάθεια η προκήρυξη εράνου, από την Εκκλησία, για την άμυνα, με πολύ έντονο το Εθνικιστικό στοιχείο. Η προκήρυξη του εράνου έγινε στις 22 του Νοβρη με την εξαγγελία εισφοράς £100,000 σε οικοπέδα από την Αρχιεπισκοπή.

Τότε ραδιοφωνο και τηλεόραση άρχισαν εκστρατεία ενημέρωσης του λαού για τον πατριωτισμό και την αυτοθυσία που έδειχναν με τις εισφορές τους στον έρανο οι Έλληνες Κύπριοι, αναφέροντας συγκινητικά παρα-

δείγματα εισφορών όπως κάποιων παιδιών που έσπασαν τους κουμπάρδες για να διαθέσουν τα σελίνια τους για την υπεράσπιση της πατρίδας, ή κάποιας μάνας που μαζί με την εισφορά της έλεγε ότι προσφέρει και τους πέντε γιούς της αν χρειαστεί, ή κάποιου συνταξιούχου που διάθεσε τη σύνταξη του. Παρόμοια στάση τήρησε και η μεγαλύτερη μερίδα του τύπου με καθημερινές αναφορές.

Η κινητοποίηση για την εξαγωγή του εράνου όμως έμεινε στα χέρια των διοργανωτών της, δηλαδή της Εκκλησίας η οποία με δηλώσεις στον τύπο, εγκυκλίους που διαβάζονταν στις εκκλησίες και αφίσες στους δρόμους καλούσε το λαό να δώσει από το υστέ-

ρημα του για την ενίσχυση της άμυνας της πατρίδας. Το κύριο χαρακτηριστικό των εγκυκλίων της εκκλησίας είναι ο έντονος εθνικισμός και η κινδυνολογία.

Ένα απόσπασμα από μια εγκύκλιο είναι χαρακτηριστικό του κλίματος που διακατέχει όλες τις εκκλησίες της εκκλησίας για τον έρανο: «Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι είτε το θέλουμε είτε όχι θα υποχρεωθούμε να αγωνιστούμε όχι μόνο για την ανάκτηση των πατρογονικών μας εδαφών αλλά και για την προστασία των εδαφών που μας έμειναν».

Ενάντια στον έρανο στην πραγματικότητα δεν τάχθηκε κανένα πολιτικό κόμμα ή οργάνωση. Οι διαφωνίες που εκφράστηκαν ή-

ταν ουσιαστικά πάνω σε θέματα αρμοδιοτήτων, κατά πόσο δηλαδή ήταν αρμόδια η εκκλησία για τον έρανο και την άμυνα ή όχι. Το μεν ΔΗΣΥ υποστήριξε ότι τον έρανο πρέπει να τον αναλάβει το υπουργείο άμυνας, το δε ΑΚΕΛ, ότι η άμυνα είναι υπόθεση του κράτους και όχι της εκκλησίας. Η ΕΔΕΚ όχι μόνο δεν διαφώνησε σε τίποτα αλλά θεωρεί και απαράδεκτο να κατηγορούνται οι όσοι αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες για τον έρανο (δίνει δηλαδή έμμεση υποστήριξη στον έρανο του Αρχιεπισκόπου).

Οι διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις σε κοινή σύσκεψη αποφάσισαν ομόφωνα ότι για την ενίσχυση της άμυνας επιβάλλεται

Συνέχεια στη σελ. 3

ΕΠΙΣΤΕΓΑΣΜΑ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

ΑΝΤΙΚΡΟΥΟΜΕΝΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Για την Αριστερή Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και την Σοσ. Έκφραση δεν χρειάστηκε η ανακήρυξη για να αντιληφθούμε τη χρεωκοπία της αστικής πολιτικής στο εθνικό ζήτημα. Για χρόνια τώρα υποδεικνύουμε πως οι αστοί δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα. Οι λόγοι είναι πολύ απλοί.

Οι Τουρκοκύπριοι αστοί έχουν συμφέρον να διατηρούν τους Τ/Κύπριους εργαζόμενους μαντρωμένους σ' ένα ομοιογενή γεωγραφικό χώρο. Κατορθώνουν έτσι να τους εκμεταλλεύονται χωρίς τον ανταγωνισμό της πιο δυνατής και εύρωστης Ε/Κυπριακής αστικής

ψηφίσματα και καταδικές, όπως αποδεικνύει καθημερινά το παράδειγμα της Νοτίου Αφρικής).

Είναι γι' αυτό που γράφουν τα διεθνή σώματα στα παλιά τους τα παπούτσια.

ΠΟΛΕΜΟΣ;

Από την άλλη γνωρίζουν πως οι αντίπαλοι δεν θα ξεκινούσαν πρώτοι ένα πόλεμο, γιατί πέρα από το στρατιωτικό ισοζύγιο που κλίνει υπέρ της Τουρκίας η Ελληνική Κυβέρνηση δεν θα διακινδύνευε να μπει σ' ένα αβέβαιο πόλεμο τη στιγμή που κάνει πολιτικά ανοίγματα στη διεθνή σοσιαλδημοκρατία και την ΕΟΚ (προεδρία της κοινότητας κ.ο.κ.).

Εξ άλλου το Ελληνικό εργατικό κίνημα δεν θα επέτρεπε χωρίς αντίδραση ένα εθνικιστι-

μπουν σ' ένα πόλεμο, όσο παράλογος και να 'ναι, όσες καταστροφές κι αν επιφέρει. Για να κάμουν όμως κάτι τέτοιο πρέπει πρώτα να χτυπήσουν και να φιμώσουν τις εργατικές οργανώσεις.

Κανένας εργαζόμενος λοιπόν δεν πρέπει να ανησυχεί για νέα δεδομένα με απάθεια. Ο σωβινισμός πρέπει να χτυπηθεί με κάθε μέσο.

Ο μόνος τρόπος να αποτραπεί ένας πόλεμος στο μέλλον είναι η επιβολή της θέλησης της εργατικής τάξης κι η τελειωτική λύση του εθνικού προβλήματος σε μια Σοσιαλιστική Κύπρο.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Οι εργαζόμενοι έχουν επιπρόσθετα το καθήκον να επα-

μια ενιαία καπιταλιστική Κύπρο. Στην περίπτωση μιας - στην ουσία - διχοτομημένης Κύπρου οι προοπτικές είναι ακόμα χειρότερες, οι δυο ομόσπονδες διακυβερνήσεις θα αδυνατούν να σταθούν οικονομικά και θα αναγκάζονται να στρέφονται όλο και περισσότερο στις μητέρες πατρίδες. Ιδιαίτερα αυτό ισχύει για την μικρή Τουρκική Ομόσπονδη Πολιτεία. Οι επιπτώσεις της κρίσης όπως και κάθε σοβαρό κοινωνικό ή πολιτικό πρόβλημα θα αποδίδονται στην αντίπαλη εθνική κοινότητα έτσι που οι κοινοτικές διαμάχες και η αιματοχυσία να αναβιώνουν ξανά και ξανά.

Για τους ίδιους λόγους το ίδιο θα συμβεί και στην περίπτωση της διπλής ένωσης στην οποία θα οδηγηθεί μακρόχρονα η Κύπρος αν τα πράγματα αφεθούν όπως είναι σήμερα. (Δύο κράτη).

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ δικαιολογεί για δεκαετίες τώρα τη συνεργασία με την «πατριωτική δεξιά» και την εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα στη βάση της λύσης στο εθνικό ζήτημα.

στην εγκατάλειψη αλλά στην υλοποίηση αυτών των συνθημάτων. Ο εθνικισμός της ΕΔΕΚ και η δική της συμμαχία με τους αστούς (Εν. Κέντρο, ΝΕΔΗΠΑ, Αρχιεπίσκοπος) και τα ανοίγματα προς τον Κυπριανό την απομονώνουν όλο και περισσότερο από τις εργατικές μάζες.

Σ' αντίθεση με τους αστούς, οι εργαζόμενοι στο Βορρά και το Νότο έχουν ταυτόσημα συμφέροντα.

Στη βάση αυτών των συμφερόντων μπορεί να πετύχει η επαναπροσέγγιση και η συμφιλίωση των δύο κοινοτήτων, χωρίς την οποία δεν μπορεί να υπάρξει μόνιμη ειρηνική λύση στο πρόβλημα. Αυτό το αναγνωρίζουν οι ηγεσίες της αριστεράς και στο βορρά και στο νότο. Μένουν όμως στα λόγια και στις διακηρύξεις, ενώ στις πιο κρίσιμες στιγμές στρέφονται κάθε φορά στις αντίστοιχες εθνικές αστικές τάξεις, προδύνοντας τα κοινά συμφέροντα των εργαζομένων στις δύο κοινότητες.

Με τις ενέργειες τους αυτές δίνουν και την ευκαιρία στους αστούς να επιβάλλουν την αντεργατική πολιτική τους στο βορρά και το νότο.

Τα σπασμένα τα πληρώνουν εδώ και τόσα χρόνια οι εργάτες αυτού του τόπου Έλληνες και Τούρκοι.

ΤΕΡΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΗΦΟΡΟ

Η βάση των αριστερών κομμάτων της Κύπρου πρέπει να βάλει τέρμα σ' αυτό τον κατήφορο.

Οι συνομιλίες των αστών, η διεθνοποίηση σε διπλωματικό επίπεδο, η ενότητα με τους αστούς, μας έχουν οδηγήσει στα σημερινά χάλια.

Οι συνομιλίες των αστών πρέπει τώρα να αντικατασταθούν με τις συνομιλίες ανάμεσα στις εργατικές οργανώσεις και τα κόμματα της αριστεράς. Για να γίνει αυτό κατορθωτό και για να μπορεί να αποδώσει την ποθητή λύση στο εθνικό ζήτημα πρέπει να σπρώξουμε τις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων στο σπάσιμο των συμμαχιών με τη δεξιά και στη χάραξη μιας σοσιαλιστικής πολιτικής.

Σαν πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση οι Ε/Κύπριοι εργάτες και νεολαίοι πρέπει να σπρώξουμε τις ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ στην δημιουργία ενός Ενιαίου Μετώπου της Αριστεράς στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος με στόχο την κατάληψη της εξουσίας. Η κατάληψη της κυβέρνησης από την αριστερά θα δώσει φτερά στους Τ/Κύπριους αριστερούς και θα φέρει πιο κοντά και την ανατροπή από μέρους τους του καθεστώτος Ντενκτάς.

Σε μια τέτοια πολιτική θα βρούμε συμμάχους την εργατική τάξη της Ελλάδας και της Τουρκίας και θα συντονίσουμε τους αγώνες μας για το σοσιαλισμό στις χώρες μας.

Μέχρι να πετύχουμε σ' αυτούς τους στόχους πρέπει εμείς να βρούμε τρόπους προσέγγισης και συνομιλιών με Τ/Κύπριους αριστερούς.

Στη διεθνοποίηση της διπλωματίας πρέπει να αντιπαραθέσουμε μια διεθνή εκστρατεία σ' όλο τον κόσμο με κάλεσμα προς τις εργατικές οργανώσεις κι ιδιαίτερα όπου υπάρχουν Τ/Κύπριοι και Τούρκοι (Αγγλία, Γερμανία, Ελλάδα) να μας βοηθήσουν στην αποκατάσταση επαφής για τη χάραξη κοινής γραμμής ανάμεσα στους Ε/Κύπριους και Τ/Κύπριους αριστερούς.

Λυσαριδής, Παπαϊωάννου, Ποσκώτης, Κληρίδης και Κυπριανού σε πρόσφατη συνάντηση μετά την ανακήρυξη κράτους στο Βορρά. Μ' αυτόν τον τρόπο η αριστερά γίνεται συνυπεύθυνη για την αποτυχία της δεξιάς. Στην ενότητα με τους αστούς πρέπει να αντιπαραταχθεί η ενότητα της αριστεράς.

τάξης.

Μια και έχουν μαζί τους το ισοζύγιο δυνάμεων (Τουρκικά στρατεύματα κατοχής) δεν έχουν καμιά διάθεση να παραχωρήσουν οτιδήποτε σημαντικό ή να επιτρέψουν την επανασυγγόλληση του Κυπριακού κράτους.

Αυτή ήταν η έννοια της ντε φάκτο διχοτόμησης και η ανακήρυξη δεν ήλθε - στην ουσία - να προσθέσει τίποτα εξόν από αυτό που ήδη υπήρχε στην πράξη για 9 χρόνια.

Οι Τ/Κύπριοι αστοί και η Τουρκική κυβέρνηση γνωρίζουν καλά πως η διεθνής διπλωματία δεν μπορεί να τους επιβάλει οτιδήποτε. Οι Τ/Κύπριοι καπιταλιστές γνωρίζουν πως θα βρουν τρόπους να λειτουργήσουν την οικονομία τους παρά τα ψηφίσματα, τους περιορισμούς και τα εμπόρια (οι έμποροι δεν γνωρίζουν από

κό πόλεμο. Για την ίδια την Τουρκία ο πόλεμος είναι το τελευταίο πράγμα που θα ευνοούσαν οι αστοί σε μια εποχή που προσπαθούν να περάσουν ομαλά στη «δημοκρατία».

Το ίδιο ισχύει και για τον Αμερικάνικο «δάχτυλο». Ένας πόλεμος ανάμεσα σε δύο χώρες του ΝΑΤΟ είναι ανάθεμα για τους Ιμπεριαλιστές σήμερα.

Οι μόνιμοι που στην απελπισία τους θα επιχειρούσαν ένα πόλεμο είναι οι Ε/Κύπριοι αστοί - γνωρίζουν όμως καλά πως αυτός θα σημαίνει την καταστροφή τους.

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που ο πόλεμος είναι μια πολύ απομακρυσμένη πιθανότητα σήμερα.

Εξ άλλου ο πόλεμος δεν αποτελεί λύση για το πρόβλημα. Ακόμα κι αν υπήρχε πιθανότητα να «νικήσει» η «Ελληνική πλευρά» κανένας σοσιαλιστής και κανένας εργάτης δεν θα έπρεπε να τον υποστηρίξει γιατί απλούστατα θα οδηγούσε στη σφαγή της εργατικής τάξης για ξένα οικονομικά συμφέροντα και χωρίς κανένα όφελος για τους εργάτες.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί παρά να ανησυχεί με σοβαρότητα τους κινδύνους του πολέμου. Μέσα από την κρίση του συστήματος τους και τη χρεωκοπία της πολιτικής τους δεν θα δισταζαν στο μέλλον οι αστοί να

γρυπνούν για τη ματαίωση οποιασδήποτε διχοτομικής λύσης. Δεν μπορεί να αποκλειστεί η πιθανότητα - όσο μικρή κι αν είναι - να χρησιμοποιηθεί το νέο αδιέξοδο για να περαστεί μια τέτοια λύση σαν σωτηρία και να πανηγυριστεί από την Ε/Κυπριακή αστική τάξη σαν νίκη. Πραγματικά αν οι Τ/Κύπριοι αστοί ήταν διαθετεμένοι να κάνουν μερικές ουσιαστικές παραχωρήσεις (για παράδειγμα επιστροφή Αμμοχώστου), πιθανόν να έπειθαν τους Ε/Κύπριους αστούς να δεχτούν μια διζωνική ομοσπονδία με δύο ομοιογενείς γεωγραφικές περιοχές ενωμένες με μια αδύναμη κεντρική κυβέρνηση με ασήμαντες εξουσίες.

Οι Τ/Κύπριοι αστοί δεν φαίνεται να έχουν σήμερα τέτοιες διαθέσεις. Πέτυχαν αυτό που ζητούσαν και θα επιμένουν σ' αυτό που μπορούν με τη δύναμη των όπλων να επιβάλουν.

Ακόμα και στην περίπτωση μιας τέτοιας «λύσης» όμως, (της καλύτερης λύσης που μπορεί να περιμένει κανένας μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού) το Εθνικό ζήτημα δεν θα λυθεί.

Οι προοπτικές που μπορεί να προσφέρει ο καπιταλισμός στη βαθεία κρίση στην οποία βρίσκεται παγκόσμια και την οποία είναι φανερό πως η Κύπρος δεν μπορεί να αποφύγει - είναι η μείωση του βιοτικού επιπέδου, η ανεργία κι η εξαθλίωση. Αυτές είναι οι προοπτικές ακόμα κι σε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΓΙΑΤΙ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ;

Η καθημερινή πολιτική πρακτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ φανερώνει την αγωνία μιας καθοδήγησης που βρίσκεται εγκλωβισμένη σε αδιέξοδα που η ίδια δημιούργησε.

Φαίνεται λοιπόν ότι η σημερινή κρίση που διαπερνά το εθνικό ζήτημα και την Κυπριακή οικονομία θα πρέπει να βάλει την Ακελική ηγεσία σε μια σκληρή δοκιμασία. Γιατί πρέπει ν' απαντήσει επιτέλους σε μια σειρά από καφτα, ερωτήματα που βασανίζουν εδώ και πολύ καιρό τους εργαζομένους:

α) Πόσο «εθνική» είναι η αστική τάξη όταν έχει σχεδόν μετατρέψει την Νότια Κύπρο σε πολιτικοστρατιωτική επιθετική πλατφόρμα ενάντια στην Παλαιστινιακή Επανάσταση και το λαϊκό κίνημα του Λιβάνου; Μια αστική τάξη που συνδέεται με τον Αμερικανονατοϊκό ιμπεριαλισμό μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων οικονομικής και πολιτικής εξάρτησης; Μήπως δεν είναι η «εθνική», «πατριωτική» αστική τάξη και ο Μακάριος που έδωσαν την συγκατάθεση τους για την εγκατάσταση Αμερικανικών κατασκοπευτικών ρανταρ στο Τρόδος και άλλου;

β) Πόσο φιλολαϊκή μπορεί να είναι μια κυβέρνηση όταν ακολουθεί μια σκληρή φορομπηχτική πολιτική ρίχνοντας τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων. Η ΠΕΟ λέει ότι τα δημοσιονομικά ελλείμματα καθώς και τα ελλείμματα στο εμπορικό ισοζύγιο είναι αποτέλεσμα της εισβολής και του πραξικόπηματος. Μα τόσο καιρό η ηγεσία της ΠΕΟ ήταν θαμνωμένη από το «οικονομικό θαύμα», και το ξεπέραςμα των προβλημάτων που προκάλεσαν τα γεγονότα του 74. Σήμερα έτσι ξαφνικά συννέφιασε ο ουρανός;

Οι βιομήχανοι απολύουν, κτυπούν το εργατικό κίνημα, περνούν στην αντεπίθεση, απειλούν, κλέβουν τα λεφτά των εργαζομένων από το ταμείο Προνοίας, δυσανασχετούν με την απονομή του τιμαριθμικού και μετατρέπουν τα δάνεια σε ακίνητες περιουσίες σταθερών αξιών. Άφτοι λοιπόν οι βιομήχανοι διαθέτουν κάποιες πολιτικές προεχτάσεις, το ΔΗΚΟ και το ΔΗΣΥ. Μπορούμε λοιπόν να συνεχίσουμε την συνεργασία με αυτή την λυκοσυμμορία που σκέφτεται μόνο πως θ' αδειάζει τις τζέπες των εργαζομένων και να ειδοποιείται κοινωνικό πλούτο;

γ) Στο εθνικό θέμα οι πολυθρόνητες συνομιλίες κατάρρευσαν σαν ένας πύργος από τραπουλόχαρτα. Ο Ντενκτάς και η παρέα του πέρασαν διαδοχικά από την «Τουρκική Κύπρο» στο Ταξίμ και τώρα στην επίσημη ανακήρυξη κράτους. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ πρέπει να καταλάβει μια για πάντα ότι αυτή η κίνηση των Τ/Κ αστών εκφράζει ιστορικά τις προσπάθειες τους να περιχαρακωθούν σε μια «κλειστή» γεωγραφική περιοχή για να έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα της εκμετάλλευσης των Τ/Κυπρίων. Ενιαία Κύπρος με ελεύθερη κυκλοφορία κεφαλαίων στο Βορρά και στο Νότο θα σημαίνει μακροπρόθεσμα, απορρόφηση τους από το πιο δυνατό Ε/Κ κεφάλαιο. Επομένως δεν μπορούμε να προβλέπουμε μια δίκαιη λύση να ευδοκίμει πάνω σε καπιταλιστικό έδαφος με πρωταγωνιστές την Ε/Κ και Τ/Κ αστική τάξη.

Μόνο μια σοσιαλιστική στρατηγική επεξεργασμένη από την κοινή αντικαπιταλιστική - αντικατοχική δράση του Ε/Κ και Τ/Κ εργατικού κινήματος, μπορεί ν' αγκαλιάσει την φτωχή αγροτιά, ν' αποχτήσει ισχυρό λαϊκό έρεισμα, και να προβάλει μια πειστική λύση.

Αφτο όμως προϋποθέτει:

Την ανεξάρτητη πολιτική δράση της εργατικής τάξης στο Βορρά και στο Νότο.

- Το σπασίμο της συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ και την εγκατάλειψη της ταξικής συνεργασίας.

- Ενιαίο μέτωπο της αριστερας.

- Διεκδίκηση και κατάληψη της εξουσίας με σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

ΟΥΤΕ ΓΡΟΣΙ ΣΤΟΝ ΕΡΑΝΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

να νομοθετηθεί ειδική εισφορά υποχρεωτική για όλους. Έτσι η κυβέρνηση δημιούργησε ειδικό ταμείο για την αμυντική θωράκιση της Κύπρου και εξετάζει την επιβολή φορολογίας για τον ίδιο σκοπό.

Η απήχηση που είχε ο έρανος στον κόσμο παρά την μεγάλη προβολή του από τα μέσα ενημέρωσης ουσιαστικά δεν ήταν μεγάλη.

Μια μερίδα του λαού, μέσα στην απόγνωση που την οδηγούσε η έλλειψη προοπτικών που να πείθουν, από μέρους της ηγεσίας του κράτους και της ηγεσίας των πολιτικών κομμάτων δέχτηκε τον έρανο και συνέφερε σ' αυτόν, ελάχιστοι όμως είναι αυτοί που πίστεψαν ότι τέτοιοι έρανοι θα λύσουν κανένα ουσιαστικό πρόβλημα.

Μια άλλη μερίδα του λαού και ιδιαίτερα τα πιο προχωρημένα ιδεολογικά στρώματα της εργατικής τάξης τον δέχτηκαν με επιφυλακτικότητα και δυσπιστία. Κουβέντες όπως: «Τα λεφτά που θα δώσουμε θα πάνε άραγε στην άμυνα;» ή «τα όπλα που θ' αγοράσουμε δεν υπάρχει κίνδυνος να σκοτώσουν αύριο εμάς και τα παιδιά μας, όπως το 1974;» ή ακόμα «Ζητούν λεφτά από το υστέρημα μας ενώ άλλοι κτίζουν επαύλεις του μισού και του ενός εκατομμυρίου και έχουν χιλιάδες καταθέσεις στο εξωτερικό, γιατί δεν παίρνουν απ' αυτούς;»

Αν και αυτά δεν είναι τα πιο συχνά σχόλια που ακούει κάποιος, εν τούτοις είναι αυτά τα πραγματικά αισθήματα με τα οποία οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν τον έρανο. Αυτό εύκολα μπορεί να το καταλάβει κάποιος βάζοντας ένα τέτοιο προβληματισμό σε μια συζήτηση για τον έρανο.

Για να φτάσει το κυπριακό στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα το πιο σημαντικό ρόλο έπαιξε η διάσπαση του λαού με την όξυνση του εθνικισμού.

Οι δύο κοινότητες ζούσαν μαζί ειρηνικά για εκατοντάδες χρόνια. Τα 2/3 των Τουρκοκυπρίων ζούσαν μαζί με τους Ελληνοκύπριους στις ίδιες πόλεις και χωριά. Η διάσπαση των δύο κοινοτήτων αρχίζει με τις πρώτες εθνικιστικές ενέργειες. Όσο εντείνεται ο εθνικισμός μεταξύ των δύο κοινοτήτων τόσο περισσότερο μεγάλωνε και ο διαχωρισμός. Την ευθύνη για την όξυνση του εθνικού μίσους φέρουν κατά κύριο λόγο οι άρχουσες τάξεις των δύο κοινοτήτων και τα αντίθετα συμφέροντα τους οι οποίες για να επιβάλουν η μια την κυριαρχία της πάνω στην άλλη χρησιμοποιούσαν το εθνικό μίσος.

Φτάνουμε έτσι στα γεγονότα του '74 όπου ο Ντενκτάς εκμεταλλευόμενος την ύπαρξη του σωβινισμού μεταξύ των δύο κοινοτήτων και με την βοήθεια του τουρκικού Στρατού κατάφερε να μοιράσει την Κύπρο. Μετά από 9 χρόνια ανακηρύσσει κράτος χωρίς να υπάρχει ουσιαστικά καμιά αντίδραση από τις Τουρκοκυπριακές μάζες - παρά την στυγνή καταπίεση και εκμετάλλευση που υφίστανται στα κατεχόμενα - γιατί ακριβώς υπάρχει ακόμα ο Εθνικισμός και το έδαφος είναι εύφορο για σωβινιστική προπαγάνδα από μέρους του Ντενκτάς.

Μετά το 74 όλα τα Ελληνοκυπριακά πολιτικά κόμματα υποστήριξαν και υποστηρίζουν μια λύση του Κυπριακού όπου τουρκοί και έλληνες θα ζήσουν ενωμένοι. Βασική προϋπόθεση όμως γι' αυτό είναι η εξάλειψη του εθνικισμού.

Προς αυτή την κατεύθυνση όμως κανένας δεν ενεργεί. Η μεν Ελληνοκυπριακή αστική τάξη και η Εισοχσία εντείνουν ακόμα πε-

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Κύπριε Πατριώτη,

ΘΕΛΕΙΣ μίαν ελεύθερη και ενιαία Κύπρο;

ΘΕΛΕΙΣ τά παιδιά σου να ζήσουν ελεύθερα και εύτυχημένα στη γη που μās κληροδότησαν οι πατέρες μας;

ΘΕΛΕΙΣ τό ξεσκάλωμα τής πατρικής μας γης;

ΘΕΛΕΙΣ τήν ανάκτηση τών πατρογονικών μας εσπίων;

ΘΕΛΕΙΣ νά τεθεί φραγμός στή βουλιμία του τούρκου επιδρομέα;

ΠΡΑΞΕ τό καθήκον σου.

ΑΠΟΔΕΙΞΕ τόν πατριωτισμό σου.

ΕΝΙΣΧΥΣΕ τήν άμυνα τής πατρίδας μας, γιά νά βγούμε από τήν τραγωδία καί γιά νά προληφθοῦν χειρότερα δεινά.

ΔΩΣΕ στον έρανο που προκήρυξε ή 'Ιερά Σύνοδος γι' αυτό τό σκοπό.

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ πώς, αν δεν αντιμετωπισθοῦν οι τούρκοι εισβολείς, ό,τι φτιάχνουμε σήμερα, σπίτια, περιουσίες, επιχειρήσεις, δέ θάναι δικά μας καί αύριο.

Κλήσιμο τής συλλογής τής εισφοράς σου στον έρανο γιά τήν ενίσχυση τής άμυνας τής πατρίδας μās θά σε επισκεφθεί στό σπίτι σου ή στό γραφείο σου.

EK ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

(Απο φυλλάδιο της Ιερας Συνόδου. Οι υπογραμμίσεις δικες μου)

Ωραία λοιπόν!

Αν θέλουν να προφυλάξουν όπως λένε τις περιουσίες και τις επιχειρήσεις τους ας δώσουν για την άμυνα τους τα δισεκατομμύρια που μάζεψαν από τον ιδρώτα του λαού.

Κι αλήθεια, που ήταν τα οικόπεδα της Εκκλησίας για να δοθούν στους άστεγους

ρισσότερο τον εθνικισμό η δε αριστερά χωρίς να καταβάλλει ουσιαστικά καμμιάν προσπάθεια προς την πλευρά αυτή ανέχεται τις εθνικιστικές ενέργειες.

Η ανακήρυξη του εράνου από την Εκκλησία ουσιαστικά αυτόν το σκοπό εξυπηρετεί, της όξυνσης δηλαδή του εθνικισμού.

Η Κύπρος είναι ουσιαστικά διαχωρισμένη από το '63 και έχουν περάσει 10 χρόνια από την Τουρκική εισβολή. Αν μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα η άμυνα δεν έχει καταστεί ικανή να μας προστατεύσει, θα το κάνει αυτό ο έρανος από τα υστερήματα του λαού;

Θα αλλάξει η κατάσταση αν αγοράσουν ακόμα 3-4 τάνκς; (πράγμα εξ άλλου που πιθανό να μμηθεί και ο Ντενκτάς επαφελούμενος της κατάστασης).

Τέτοιες ενέργειες και τυμπανοκρουσίες από τα μέσα ενημέρωσης τον μόνο σκοπό του εξυπηρετούν - επαναλαμβάνουμε - είναι η όξυνση του εθνικισμού. Δίνουν προσηλήματα στον Ντενκτάς να προπαγανδίζει στις Τουρκοκυπριακές μάζες οξύνοντας τον σωβινισμό και αυξάνοντας έτσι την πιθανότητα ενός πολέμου. Τα Ελληνοκυπριακά αριστερά κόμματα, μπροστά στην αδυναμία τους να δώσουν προοπτικές, το μεν ΑΚΕΛ απλώς σιωπά, μπροστά σε τέτοιες ενέργειες η δε ΕΔΕΚ τις επικροτεί και οι δύο μαζί εγκρίνουν την πρόταση των συνδικαλιστικών οργανώσεων για την σύσταση ειδικού ταμείου και την επιβολή φορολογίας για την άμυνα.

Η επιβολή φορολογίας για την άμυνα σημαίνει, όπως και οποιαδήποτε άλλη μορφή φορολογίας, μάζεμα λεφτών από τα πλατιά λαϊκά στρώματα. Η πατριδα όμως δεν παρέχει στα πλα-

πρόσφυγες και τους άκληρους αγρότες το 1974; Έστω όμως αφού τόσο ενδιαφέρονται για την άμυνα ας δεχτούν την κρατικοποίηση ολόκληρης της Εκκλησιαστικής γης και περιουσίας. Έτσι θα είναι και πιστοι στη Βίβλο θησαυρίζοντας θησαυρους εις τον ουρανο και όχι επι της γης!

τεία λαϊκά στρώματα τίποτε εκτός από τον επιούσιο και ίσως ένα σπίτι που οι περισσότεροι χρωστούν, ενώ υπάρχουν και κάποιους άλλους στους οποίους η πατριδα και ο μόχθος των πρώτων τους παρέχει βιομηχανίες, τεράστιες εκτάσεις γης, πολυτελή αυτοκίνητα που κοστίζουν όσο ένα σπίτι. Αν είναι κάποιος που πρέπει να δώσουν για την άμυνα της πατρίδας είτε με φόρο είτε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο αυτοί πρέπει να είναι εκείνοι για τους οποίους πατριδα σημαίνει ο χώρος από τον οποίο απομνησκούν τεράστια κέρδη, ο χώρος στον οποίο εκμεταλλεύονται τον μόχθο του εργάτη και όχι αυτοί που η πατριδα είναι απλώς ο χώρος εκμετάλλευσής τους.

Οι εργάτες δεν έχουν κανένα συμφέρον να δώσουν έστω κι ένα γρόσι στον έρανο είτε του Αρχιεπισκόπου είτε του Κράτους.

Τη μόνη άμυνα που μπορεί να εμπιστευτεί η εργατική τάξη είναι η Λαϊκή πολιτοφυλακή κάτω από δημοκρατικό εργατικό έλεγχο, κι αυτή την άμυνα - ενάντια στο φασισμό τις σωβινιστικές συγκρούσεις ή οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική επίθεση - πρέπει να προωθήσουν τα κόμματα της αριστερας.

Αυτό που προέχει όμως σήμερα είναι το σπάσιμο της συνεργασίας με τη δεξιά και η χάραξη μιας κοινής γραμμής με τους Τ/Κύπριους Εργάτες ενάντια στον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και την ξένη κατοχή.

Ενέργειες όπως ο έρανος στρώχνουν μακριά αντί να προωθούν αυτή την προοπτική που είναι η μόνη που μπορεί να προσφέρει ειρηνική λύση στο Κυπριακό.

Δημήτρης,

19^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ Π.Ε.Ο.

Να εξοπλισ σωστα για τη αντιμετώπιση επιθέσεων

Στις 10—13 του περασμένου Νιόβρη πραγματοποιήθηκε το 19ο συνέδριο της Π.Ε.Ο. Ένα συνέδριο του μεγαλύτερου κόμματι της εργατικής τάξης με την παρουσία πέραν των 700 αντιπροσώπων. Παρα την τεράστια σημασία που έχει για το εργατικό κίνημα, το Συνέδριο δεν κατάφερε να δώσει στην εργατική τάξη την αισιοδοξία, τις προοπτικές και τις λύσεις στα φλέγοντα προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Σ' αυτό έπαιξαν ρόλο κι οι πιο κάτω παράγοντες:

Η βάση — οι εργάτες — στον κάθε χώρο δεν έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εκλογή των διαφόρων αντιπροσώπων, καθορίστηκε στην ουσία από την ηγεσία.

Δεν έγινε καμία ουσιαστική συζήτηση των θέσεων του Γεν. Συμβουλίου.

Οι εργάτες δεν έλαβαν καθόλου μέρος στην συζήτηση εκτός από 3—4 περιπτώσεις και σε αυτές ακόμα τις εξαιρέσεις η ηγεσία — το προεδρείο — της συνεχιζόταν έδειξε καθαρά ότι δεν είχε καμία διάθεση για συζήτηση κόβοντας τον εργατή ότι είναι εκτός θέματος — ή εκτός διαδικασίας. Όλη η συζήτηση διεξήχθη στο επίπεδο των εμμισθίων της συνεχιζόταν που ο καθένας έδινε την αίσθηση ότι αυτοπροβαλλόταν σαν ομιλήτης με τη τόσο ωραία έκθεση για το τμήμα του.

Χαρακτηριστικό δείγμα του αισθήματος των εργατών της απογοήτευσης και του προβληματισμού ήταν ότι για 4 μέρες που διήρκεσε το συνέδριο κανένας εργάτης — έστω και στα διαλείμματα — δεν συζητούσε το συνέδριο και ούτε είχε διάθεση για συζήτηση των θέσεων. Ένα τόσο σημαντικό συνέδριο που έπρεπε ή ήταν γεμάτο από ζωντάνια κι ενθουσιασμό από μέρους των αντιπροσώπων.

Όσον αφορά τις αποφάσεις του συνεδρίου αυτές παρέμειναν και πάλι μέσα στα πλαίσια της υποστήριξης στους αστούς τόσο στο Εθνικό όσο και στο Οικονομικό.

Στο εθνικό ζήτημα η ηγεσία προσπάθησε με επιμονή να αποδείξει το λάθος της απόρριψης των δεικτών Γκουεγιάρ από την Κυβέρνηση. Όλο το βάρος δόθηκε σε τούτο το σημείο για να δείχνει η διαφωνία προς την Κυβέρνηση για τα λάθη στους χειρισμούς (έπρεπε να συμφωνήσουμε στους δείκτες αμέσως και όχι να χρονοτριβούμε στις διαπραγματεύσεις κ.λ.π.).

Χωρίς καμία ταξική ανάλυση, χωρίς καμία προοπτική στα αδιέξοδα των αστών η ηγεσία της Π.Ε.Ο. έπρωχνε το κίνημα σε λανθασμένες εκτιμήσεις για την φύση του Κυπριακού.

Το πόσο λάθος είχαν δεν άργησε να τους το αποδείξει ο ίδιος ο Ντενκας με την ανακήρυξη του Κράτους που ανάγκη-

σε όλη την ηγεσία να στραφεί προς την ενότητα με τους αστούς για αντιμετώπιση του «Τουρκικού» «επекτατισμού».

Στο οικονομικά ζητήματα η ηγεσία της Π.Ε.Ο. με τις ρεφορμιστικές αναλύσεις της προσπάθει να φανεί καλύτερος διαχειριστής του καπιταλιστικού συστήματος από τους ίδιους τους αστούς.

Μια διαχείριση όμως που είναι ενάντια στην εργατική τάξη όσο και αν η ηγεσία της Π.Ε.Ο. προσπαθεί να την βαφτίσει «υπεύθυνη και πατριωτική στάση του συνδικαλιστικού κινήματος».

Οι αποφάσεις που κατέβηκαν κάτω για «έγκριση» περιστράφηκαν πάνω σε ένα και μοναδικό σημείο:

Η οικονομία έχει τα χάλια της και εμείς θα πρέπει να τη βοηθήσουμε να σταθεί και να ορθοποδήσει για το καλό του τόπου και του βιοτικού μας επιπέδου. Πως την βλέπει όμως η ηγεσία της Π.Ε.Ο. αυτή τη βοήθεια;

Την βλέπει με εισηγήσεις στην κυβέρνηση για ανακατανομή του Εθνικού Εισοδήματος, στην προστασία της ντόπιας βιομηχανίας, στο δανεισμό στους κεφαλαιοκράτες για επενδύσεις και (το σημαντικό) στο κράτος των διεκδικήσεων των εργαζομένων μέσα στα πλαίσια της παραγωγικότητας.

Όλες αυτές οι εισηγήσεις γίνονται χωρίς η ηγεσία να βγάζει τα σωστά ταξικά συμπεράσματα και για την κατάσταση της οικονομίας, για την προετοιμασία των αστών για κτύπημα του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης.

Η ηγεσία της Π.Ε.Ο. πρέπει να σταματήσει να αγωνίζεται να βρει λύσεις στα προβλήματα μέσα στον καπιταλισμό γιατί λύσεις δεν υπάρχουν και δεν θα τις βρει ποτέ.

Η κρίση στον καπιταλισμό είναι κάτι το νομοτελειώδες και δεν μπορεί να την σταματήσει κανένας με διάφορες εισηγήσεις. Με το συνεχές βάθαιμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που πλήττει σήμερα με την Κυπριακή οικονομία δεν υπάρχει περιθώριο για φιλεργατικές μεταρρυθμίσεις και μέτρα. Εδώ έχει να ταχθεί σήμερα αντιμέτωπη η εργατική τάξη καθαρά, σε άμεση σύγκρουση με τους αστούς, για να διαφυλάξει τα

συμφέροντα της και τα κεκτημένα. Εάν η εργατική τάξη σε αφήσει την σύγκρουση βαδίσει με τα όπλα της συνεργασίας και των εισηγήσεων προς στους αστούς σίγουρα θα ηττηθεί.

Τούτο είναι και έπρεπε να ήταν το συμπέρασμα του συνεδρίου. Ότι η εργατική τάξη αναγκαστικά πια έχει σπρωχτεί σε αυτή την σύγκρουση. Ότι για τούτη την σύγκρουση πρέπει να είναι βαρετα οπλισμένη, ιδεολογικά και ταξικά συνειδητοποιημένη.

Το ιδεολογικό ανέβασμα και η ταξική συνειδητοποίηση δεν θα ρθούν στην εργατική τάξη με τις εισηγήσεις για την καλύτερη διαχείριση του συστήματος αλλά θα ρθούν μέσα από ένα ταξικό πρόγραμμα διεκδικήσεων. Τούτο το πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει και τα πιο κάτω:

α) Εργατικές επιτροπές ελέγχου:

Που παν τα λεφτά των κεφαλαιοκρατών, που επενδύονται, και πόσα πρέπει να παν στις εργατικές αυξήσεις;

β) Κατάρνηση του εμπορικού μυστικού:

Οι κεφαλαιοκράτες δεν θέλουν κανένας να επεμβαίνει στις υποθέσεις τους, ούτε να ξέρουν τι συμβαίνει.

Όμως η επιχείρηση οποιουδήποτε παίζει ένα κοινωνικό ρόλο, επηρεάζει την κοινωνία και γι' αυτό το ρόλο η κοινωνία έχει το δικαίωμα να ζητά τη δημοσίευση των λογαριασμών.

γ) Αφτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή — Τιμάρημος για όλους.

Τα εισοδήματα των εργαζομένων διαβρώνονται από τις συνεχείς αυξήσεις των τιμών. Ο τιμάρημος κερδήθηκε με αγώνες για να ισοσταθμίσει τον μισθο με τις αυξήσεις των τιμών. Οι αστοί κινούνται ενάντια στον τιμάρημο. Η εργατική τάξη, πέρα από την προστασία του τιμάρημου πρέπει να προσπαθήσει να σμικρύνει την καθυστέρηση των 6 μηνών στην αναπροσαρ-

μογή των εισοδημάτων ζητώντας κάθε 3μηνο αναπροσαρμογή.

Μεγάλα τμήματα των εργαζομένων ιδιαίτερα στις μικρές επιχειρήσεις δεν παίρνουν τιμαριθμική αναπροσαρμογή. Ο θεσμός της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής μέχρι και τον τελευταίο εργάτη και υπάλληλο είναι αναγκαίος.

δ) Πληρωμή απεργιακών μεροκαμάτων:

Δεν φταίει η εργατική τάξη όταν κατεβαίνει σε απεργίες αλλά φταίει ο καπιταλιστής και η απληστία του για να τσεπώνει όσα κέρδη παραπάνω μπορεί.

ε) Για τη μείωση της ανεργίας και την εξάλειψη της.

Μείωση ωρών εργασίας χωρίς μείωση των εισοδημάτων.

στ) Κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο των σημαντικότερων τομέων της οικονομίας

έτσι που να υπηρετεί το κοινωνικό σύνολο κι όχι το κέρδος του ιδιώτη. Η υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος από το 19ο συνέδριο της Π.Ε.Ο. πραγματικά θα όπλιζε την εργατική τάξη για να βρει διέξοδο και λύσεις τόσο στο εθνικό ζήτημα όσο και στο οικονομικό.

Οι εργάτες της Π.Ε.Ο. πρέπει να παλέψουν για να γίνει αυτό το πρόγραμμα πραγματικότητα, για να μπορέσει η εργατική τάξη να πολεμήσει και να αντιμετωπίσει με επιτυχία τις επιθέσεις και τα κτυπήματα των αστών προχωρώντας με την δύναμη της στο δρόμο που της έχει τάξει η ιστορία:

Στην ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος και στην εγκαθίδρυση της εργατικής εξουσίας και του σοσιαλισμού.

Αλέξης

Η ΤΡΙΜΕΡΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ

Η Π.Ε.Ο. μέσα στην Έκθεση δράσης προς το 19ο Συνέδριο που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο μήνα, αναφέρεται σε σχετικό κεφάλαιο για το ρόλο της ομοσπονδίας στα τριμερή σώματα (αυτό το κεφάλαιο δημοσιεύθηκε στη Χαραυγή 5,6 Νοεμβρίου 1983). Με το ζήτημα των τριμερών σωμάτων ασχολήθηκε και το ίδιο το συνέδριο.

Μέσα στην έκθεση δράσης και μέσα στο ίδιο το συνέδριο αναφέρθηκε ότι τα τριμερή σώματα και η συμμετοχή σε αυτά αποτελούν σήμερα μορφή και όπλο αγώνα για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και γενικά για όλους τους εργαζομένους, και ότι δεν αποτελεί η συμμετοχή σε αυτά τα σώματα (απαρτίζονται από την εργοδοσία την κυβέρνηση και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις) πολιτική συνεργασία με τους αστούς.

Ακόμα, έγιναν διάφορες εισηγήσεις για τα διάφορα σώματα, όπως τη συμβουλευτική Οικονομική Επιτροπή, την Επιτροπή τιμών, το εργατικό συμβουλευτικό σώμα και για άλλες επιτροπές.

Τα σώματα αυτά είναι κατασκευάσματα των αστών και της κυβέρνησης και δημιουργήθηκαν ακριβώς για την προώθηση των αστικών συμφερόντων. Όμως για να λειτουργήσουν τα σώματα αυτά προς το συμφέρον τους, οι αστοί κάλεσαν και τις εργα-

νώσεις των εργατών, ιδιαίτερα την Π.Ε.Ο. δεν την δέχθηκαν από καλές διαθέσεις αλλά από συμφέρον και για να μπορούν να έχουν την Εργατική Τάξη δεμένη, εκτιμώντας τη δύναμη που έχει η Π.Ε.Ο., που πηγάει από την ίδια την Εργατική Τάξη.

Έτσι κάθε άλλο παραχώρος για αγώνα και προώθηση των εργατικών συμφερόντων είναι αυτά τα τριμερή σώματα. όπως θέλει να μας τα παρουσιάσει η ηγεσία της Π.Ε.Ο.

Ο Κύριος λόγος για τη δημιουργία των τριμερών σωμάτων από την κυβέρνηση είναι για να μπορεί να περνα μέσα από τα σώματα αυτά φορολογίες και άλλα μέτρα που θα εξυπηρετούν έμμεσα ή άμεσα τα συμφέροντα των εργοδοτών.

Το ότι στα τριμερή σώματα ακούγεται και η φωνή τους αποτελεί εξαπάτηση των εργαζομένων. Τούτο γιατί οι εισηγήσεις των συνεχιζομένων δεν έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα, όπου τις τελικές αποφάσεις των σωμάτων αυτών τις παίρνουν τα διάφορα υπουργεία που υπάγονται αυτά τα σώματα.

Από τα πιο πάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι εισηγήσεις που κάνει η ηγεσία της Π.Ε.Ο. στο συνέδριο για τα σώματα αυτά, να λειτουργήσουν κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να προωθήσουν και τα συμφέροντα των εργαζομένων δεν πρόκειται να οφείλουν σε τίποτα.

Ας δούμε συγκεκριμένα τι έπραξαν μερικές κύριες επιτροπές μέχρι σήμερα και τι αναφέρει σχετικά η ηγεσία της Π.Ε.Ο., και για το ρόλο που έπαιξε.

Για την Επιτροπή τιμών: «Το 1981 η Π.Ε.Ο. εισηγήθηκε όπως μειωθούν τα κέρδη των Εισαγωγέων για ορισμένα είδη (Συλλεία, τυριά, παιδικές τροφές, φυτοφάρμακα, κατεψυγμένα ψάρια κλπ.) σαν μέτρο για την προστασία των καταναλωτών».

Παρακάτω γίνεται παραδεκτό ότι δεν έγινε τίποτα. Το 1982, αναφέρει η Έκθεση Δράσης, πετύχαμε θετικές αλλαγές στην επιτροπή τιμών από την υπογραφή του Μίνιμου Προγράμματος ΔΗΚΟ—ΑΚΕΛ και την αλλαγή του υπουργού στο υπουργείο Εμπορίου. Σχετικά αναφέρει ότι δεν παρατηρήθηκαν κρούσματα παραβίασης των αρχών της Επιτροπής, και ότι ακόμα οι αποφάσεις του υπουργού ήταν αντικειμενικές. Η πραγματικότητα όμως λέει ότι δεν έγινε καμία αλλαγή στην επιτροπή, με την υπογραφή του Μίνιμου Προγράμματος ΑΚΕΛ—ΔΗΚΟ. Αυτό το αποδεικνύουν οι τελευταίες αυξήσεις πάνω σε βασικά αγαθά πλατείας καταναλωτής όπως ηλεκτρικό ρεύμα, ψωμί, καφέ, αυγά, σογέλιαιο κ.λ.π.

Αφού δεν έβαλαν κανένα φραγμό στις αυξήσεις και δεν ελέγχεται κανένας εισαγωγέας για τα κέρδη που βγάζει δεν βλέπουμε τι ρόλο παίζει η Π.Ε.Ο. στην

Συνέχεια στην 5

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Με αφορμή το 19ο Συνέδριο Π.Ε.Ο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΧΕΣ

Στην Έκθεση Δράσης της ΠΕΟ για το 19ο συνέδριο γίνεται μια αναφορά στις διάφορες κοινωνικές παροχές που παρέχονται στους εργαζομένους.

Σ' αυτό το άρθρο θα γίνει μια σύντομη αναφορά—ανάλυση των διαφόρων αυτών κοινωνικών ωφελημάτων και το ρόλο που πρέπει να παίξει η ΠΕΟ στη διεκδίκηση τους. Σε επόμενες εκδόσεις θα γίνει μια πιο λεπτομερειακή ανάλυση—τοποθέτηση σ' αυτά τα θέματα.

ΔΗΜΟΣΙΟ ΒΟΗΘΗΜΑ

Το 1975 ψηφίστηκε ο νόμος περί Δημοσίων Βοηθημάτων με βάση τον οποίο κάθε πολίτης του οποίου το εισόδημα και οι οικονομικοί πόροι δεν αρκούν για τις βασικές—του ανάγκες μπορεί να πάρει δημόσιο βοήθημα.

Αυτός ο νόμος έγινε για να βοηθήσει στην αντιμετώπιση των σοβαρών οικονομικών προβλημάτων που είχαν οικογένειες, είτε λόγω υγείας, είτε λόγω προχωρημένης ηλικίας είτε λόγω χηρίας κ.λ.π. ή ακόμα και λόγω της Τουρκικής εισβολής. Μέχρι το 74, τέτοια βοηθήματα δίνονταν σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπου δεν υπήρχε καθόλου εισόδημα.

Σήμερα βοηθούνται γύρω στις 8—10 χιλιάδες άτομα κυρίως γέροι και ανάπηροι.

Τα λεφτά όμως που παίρνουν είναι επιδόματα πείνας κι εξαθλίωσης. Μετα από αλληπάλληλες αυξήσεις των τελευταίων χρόνων το ύψος του επιδόματος έφτασε το αστρονομικό ποσό των £22 (III) για ένα άτομο και £10 (III) για κάθε επιπρόσθετο άτομο.

Το Γ.Σ. της ΠΕΟ τονίζει πως θα συνεχίσει τον αγώνα του για την παραπέρα βελτίωση των παρεχομένων ωφελημάτων προς τους πολίτες. Προς αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται, λέει, να γίνει «επιστημονική μελέτη» για να καθορισθεί το μίνιμουμ των αναγκών ζωής για να βελτιωθούν τα δημόσια βοηθήματα. Θα πρέπει, λέει, να αυξηθούν τα επιδόματα ώστε να συγχρονισθούν με την άνοδο του κόστους ζωής.

Συμφωνούμε μ' αυτή την τοποθέτηση. Η επιστημονική όμως μελέτη δεν είναι αρκετή. Για να μπορούν να ζουν σαν άνθρωποι αυτοί που παίρνουν Δημ. Βοήθημα πρέπει να πάρουν τέσσερις και πέντε φορές περισσότερα από όσα παίρνουν σήμερα.

Μα πως θα μπορέσει να υλοποιηθεί τούτη η «αποτελεσματική» βοήθεια που απαιτεί η Π.Ε.Ο. πως θα μπορέσουν να αυξηθούν τα δημόσια βοηθήματα την στιγμή που η κυπριακή οικονομία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα;

Με λίγα λόγια από που θα βγουν τα λεφτά;

Η Κυβέρνηση, την οποία υποστηρίζει η ηγεσία της Π.Ε.Ο. μόνο από τους εργαζομένους ξέρει να παίρνει λεφτά, όπως έδειξαν και οι τελευταίες φορολογίες.

Λεφτά υπάρχουν για να χρηματοδοτηθούν τα Δημ. Βοηθήματα και πρέπει να βρεθούν για να σώσουν από

τη μιζέρια 10.000 ανθρώπους. Πρέπει να βγουν όμως από τους βιομήχανους κεφαλαιοκράτες και τους τσιφλικάδες κι όχι από το πορτοφόλι του εργάτη.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΥΓΕΙΑΣ

Η πρώτη μελέτη για το κρατικό Σχέδιο Υγείας έγινε το Δεκέμβριο του 78 από κάποιο εμπειρογνώμονα. Με βάση αυτό το σχέδιο θα παρέχεται δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε όλους τους εργαζομένους και γενικά στον Κυπριακό λαό.

Το Γενάρη του 81 δόθηκε στις ενδιαφερόμενες οργανώσεις έγγραφο στο οποίο υπήρχαν και οι εισηγήσεις σχετικά με το κόστος του Σχεδίου και την χρηματοδότηση του. Η εισήγηση ήταν ότι η κατα 6% επί του μισθολογίου συνολική συνεισφορά θα καταμετόταν σαν 2% κυβέρνηση, 2% εργοδότες, 2% εργοδοτούμενοι και για τους αυτοεργοδοτούμενους, 2% κυβέρνηση και 4% οι αυτοεργοδοτούμενοι. Η ΠΕΟ διαφώνησε και πρότεινε την κατανομή 4 1/2% κυβέρνηση, 1% εργοδότες και 1/2% εργοδοτούμενοι. Τελικά το θέμα κατέληξε σε αδιέξοδο λόγω διαφωνιών και το 82 καλέστηκε άλλος εμπειρογνώμονας, έκθεση του οποίου δόθηκε στις οργανώσεις το Μάη του 83. Μέχρι στιγμής δεν έχει γίνει καμία συζήτηση πάνω στο θέμα. Τις υπηρεσίες που θα παρέχονταν απ' αυτό το σχέδιο τις αναπληρώνουν σε πολύ περιορισμένο βαθμό τα συντεχνιακά ταμεία Κοινωνικών Ασφαλίσεων τα συντεχνιακά ιατρεία και φαρμακεία που δημιουργήθηκαν πριν από 35 χρόνια περίπου.

Τούτα τα ταμεία για να μπορούν να προσφέρουν αυτές τις υπηρεσίες στα μέλη τους εισπράττουν ένα ποσό από τους εργοδότες και τα μέλη τους με βάση τις συλλογικές συμβάσεις.

Το Γ.Σ. της ΠΕΟ προτείνει μέτρα για βελτίωση των υπηρεσιών που παρέχονται από τα συντεχνιακά ιατρεία—φαρμακεία όπως αύξηση της συνεισφοράς, καλύτερος εξοπλισμός των ιατρείων, οικονομική ενίσχυση του Σ.Τ.Κ.Α. από το κράτος κ.λ.π.

Το θέμα όμως της υγείας είναι ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα για τα χαμηλά αμειβόμενα στρώματα. Ήδη οι εργαζόμενοι ταλαιπωρούνται με τα συντεχνιακά ιατρεία, φαρμακεία λόγω των ελλείψεων που υπάρχουν. Στα νοσοκομεία επικρατεί χάος, υπάρχει έλλειψη νοσοκομειακού προσωπικού, ο αριθμός των γιατρών σ' αυτά είναι μικρός συγκριτικά με τον αριθμό των αρρώστων. Πολλές είναι οι φορές που αναγκάζονται οι εργαζόμενοι να παν σε ιδιωτικούς γιατρούς διότι δεν μπο-

ρουν λόγω αρρώστιας να καθυστερήσουν άλλο και εκεί πρέπει να πληρώσουν ακριβα. Ακόμη γιατροί του νοσοκομείου δωροδοκούνται ή χρεώνουν βάσει της ιδιωτικής άσκησης για τις υπηρεσίες τους στα νοσοκομεία. Τέλος υπάρχουν και άρρωστοι στην Κύπρο που είναι καταδικασμένοι λόγω της ανεπάρκειας των ιατρικών υπηρεσιών που προσφέρονται. Οι νεφροπαθείς για παράδειγμα που φτάνουν στο εξευτελιστικό σημείο να κάνουν έκκληση από τις εφημερίδες για έρανο ώστε να μπορέσουν να παν στο εξωτερικό για μεταμόσχευση. Το άλλο σοβαρό πρόβλημα σ' αυτό τον τομέα είναι οι ψηλές αυθαίρετες τιμές των φαρμάκων.

Όλα αυτά οξύνουν το πρόβλημα της ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής. Γι' αυτό τον λόγο, θα πρέπει οι συντεχνίες και ιδιαίτερα η ΠΕΟ να προωθήσουν το Εθνικό Σχέδιο Υγείας ώστε να εφαρμοσθεί στο σύντομο μέλλον.

Υπάρχουν τόσοι άνεργοι γιατροί που θα μπορούσαν να προσληφθούν στα νοσοκομεία για να μπορούν να εξυπηρετούνται καλύτερα οι άρρωστοι. Παράλληλα θα πρέπει να τεθεί ένα τέρμα στην εκμετάλλευση της ιδιωτικής άσκησης της ιατρικής, και ένας αυστηρός έλεγχος στις τιμές των φαρμάκων που κυκλοφορούν.

Το θέμα της υγείας είναι ζωτικής σημασίας ιδιαίτερα για τους εργαζομένους διότι οι αστοί αν χρειασθεί έχουν τη δυνατότητα να παν στο εξωτερικό για να επισκεφθούν ξένους γιατρούς. Έτσι το θέμα του Εθνικού Σχεδίου Υγείας έχουν χρέος να το προωθήσουν οι συντεχνίες άμεσα.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΝΑΠΑΥΤΗΡΙΑ

Εάν για κάθε μισθωτο εργατοϋπάλληλο υπολογίσουμε ένα εξαρτώμενο κατά μέσο όρο, τότε έχουμε γύρω στα 308,000 άτομα που θέλουν θέσεις για διακοπές σε ξενοδοχεία. Αν κάθε 5 χρόνια πρέπει να πηγαίνει ένας απ' αυτούς με επιχορηγούμενη άδεια τότε χρειάζονται 62,000 θέσεις το χρόνο σε ξενοδοχεία. Τα ξενοδοχεία για να τους συμφέρι παραχωρούν μόνο 13,000 θέσεις.

Έστω κι αν δοθεί προτεραιότητα στα χαμηλά στρώματα—γύρω στις 98,000 και μαζί με τα εξαρτώμενα 180,000 άτομα—με τον πιο πάνω υπολογισμό χρειάζονται 36,000 θέσεις τον χρόνο.

Το Γ.Σ. της ΠΕΟ, προτείνει το κτίσιμο αναπαυτηρίων/κατασκηνώσεων και γι' αυτό το σκοπό το κράτος θα πρέπει να δώσει χαλίτικη γη, να επιχορηγήσει οικονομικά ώστε να κτιστούν τα αναπαυτήρια. Εκτός του ότι το κράτος δεν έχει τέτοια κονδύλια, με την δημιουργία τέτοιου είδους αναπαυτηρίων, γίνεται πλήρης διαχωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις ακόμα και στο θέμα των διακοπών. Ενώ οι αστοί που απομυζούν ουσιαστικά τους εργάτες για να βγάλουν τα κέρδη—τους έχουν την ελευθερία να παν όποτε θέλουν διακοπές, ιδιαίτερα στο εξωτερικό, οι μισθωτοί εργατοϋπάλληλοι δεν μπορούν να σκεφθούν κάτι τέτοιο ούτε ακόμα για κάθε πενταετία με επιχορηγημένες άδειες.

ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ

Το στεγαστικό πρόβλημα είναι ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, οξύνθηκε όμως μετά τα γεγονότα του 74.

Ο Οργανισμός Ανάπτυξης γης και Οργανισμός Χρηματοδότησης Στέγης δημιουργήθηκαν το 80 με σκοπό να λύσουν τούτο το πρόβλημα.

Ο Οργανισμός Αναπτύξεως Γης δημιουργήθηκε με σκοπό να εξευρίσκει γη, την οποία να χωρίζει σε οικοπέδα και να τα πουλεί. φαίνεται όμως πως ο Οργανισμός αυτός όχι μόνο εξασφαλίζει τη γη σε τρέχουσες εμπορικές τιμές αλλά επιπλέον και η Κυβέρνηση προσφέρει την χαλίτικη γη σ' αυτές τις τιμές. Η κυβέρνηση και η Εκκλησία αρνούμενοι να παραχωρήσουν γη δωρεάν ή σε χαμηλές τιμές, ώστε να μπορεί και ο Οργανισμός να την προσφέρει σε χαμηλές τιμές διαιωνίζουν το πρόβλημα.

Μόνο οι εργαζόμενοι με εισόδημα, πάνω από £5,000 μπορούν να πάρουν σπίτια απ' αυτούς τους οργανισμούς και στο κόστος των σπιτιών προνοείται 15% κέρδος για να μπορεί να δημιουργηθεί αποθεματικό με στόχο την σταδιακή εξάλειψή του.

Η Π.Ε.Ο. πρέπει να παλέψει για την ανέγερση υλικών σαν πρώτο μέτρο για την κρατικοποίηση ολόκληρης της οικοδομικής βιομηχανίας που μόνη μπορεί να δώσει από την κυβέρνηση χαμηλού κόστους οικιστικών τελική λύση στο στεγαστικό.

συνέχεια από τη σελ. 4

επιτροπή αυτή σε ότι αφορά την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Ας δούμε ακόμα μιας επιτροπής το ρόλο που έπαιξε και το ρόλο που παίζει σήμερα.

Όπως γράφουμε πιο πάνω στην έκθεση δράσης της ΠΕΟ αναφέρεται ότι με τα σώματα αυτά δεν γίνεται συνεργασία με τους αστούς. Στη Συμβουλευτική Οικονομική Επιτροπή που ιδρύθηκε το Φθινόπωρο του 1974 μετά από εισήγηση της ΠΕΟ, φαίνεται καθαρά η συνεργασία που είχαν η ΠΕΟ με τους αστούς και την κυβέρνηση και η ευθύνη της για τη μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων το 74.

Η ΠΕΟ αναφέρει σχετικά ότι στη Συμβουλευτική Επιτροπή διαδραμάτισε σπουδαίο ρόλο κατά τις κρίσιμες στιγμές του 74. Όλοι όμως θυμούμαστε τα μεροκάματα πείνας που έπαιρναν τότε οι εργαζόμενοι και που πάνω τους βασίστηκαν τότε οι βιομήχανοι και οι αστοί για «ανοικοδόμηση της κυπριακής οικονομίας» και για την συσσώρευση τεραστίου πλούτου από την υπερεκμετάλλευση.

Η ηγεσία της ΠΕΟ αναφέρει ακόμα ότι η επιτροπή συνέρχεται κατά την ανανέωση των συμβάσεων με σκοπό να καθορίζει τα πλαίσια μέσα στα οποία θα πρέπει να κινηθούν τα αιτήματα των εργαζομένων. Το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί για τους εργαζομένους είναι να συζητά η ηγεσία των Εργατών με την εργοδοσία για να καθορίσουν τα αιτήματα των εργατών. Αντι αυτού η ηγεσία της ΠΕΟ έπρεπε να συζητά με τους εργάτες για τον καθορισμό των αιτημάτων τους στην προσπάθεια για ανύψωση του βιοτικού επιπέδου τους.

Μέσα από αυτά βγαίνει ακόμα το συμπέρασμα, ότι τα τριμε-

για να υλοποιηθούν, τα κοινωνικά για τον μέτρα που αναλύσαμε εδώ—όπως και όλα τα υπόλοιπα (δωρεάν παιδεία, πανεπιστήμιο, πάρκα, αθλητισμός κ.ο.κ.)—και που είτε προωθεί η Π.Ε.Ο. είτε πρέπει να προωθήσει πιο δυναμικά χρειάζονται λεφτά. Σε περιόδους ύφεσης τα ωφελήματα αυτά υφίστανται την πρώτη επίθεση (βλέπε Αγγλία και άλλες χώρες).

Το ίδιο συμβαίνει σήμερα και στην Κύπρο. Ακόμα, όμως και να τα υλοποιήσει η Κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να κάνει απλώς με το τύπωμα χαρτονομισμάτων γιατί αυτό θα οδηγούσε σε ανεξέλεγκτο πληθωρισμό και οικονομική αστάθεια.

Στο τέλος—τέλος μόνο με την κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας και το σχεδιασμό της οικονομίας και τη λειτουργία της για το καλό του κοινωνικού συνόλου μπορεί να λυθούν τα κοινωνικά προβλήματα και να επιτευχθεί μια άνετη ζωή για όλους τους εργαζομένους.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

ρη σώματα αποτελούν φραγμό για την εργατική τάξη στη διεκδίκηση δυναμικά των αιτημάτων της.

Η ηγεσία της ΠΕΟ εισηγείται διάφορα μέτρα για τη συνεχή λειτουργία της επιτροπής, σε περιόδους ιδιαίτερα κρίσιμων προβλημάτων της Οικονομίας.

Όμως τα προβλήματα πηγάζουν από τη λειτουργία του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και οι εισηγήσεις της ηγεσίας της ΠΕΟ δεν θα φέρουν ουσιαστικά αποτελέσματα.

Σήμερα σε συνθήκες όπου η Κυπριακή οικονομία αρχίζει να δείχνει τα πρώτα σημάδια της κρίσης, όπου η εργοδοσία προετοιμάζεται για επίθεση ενάντια στους εργαζομένους η ηγεσία της ΠΕΟ πρέπει να σταματήσει τις συνεδρίες με τους αστούς μέσα σε κλειστές αίθουσες, και να κατέβει κάτω στους εργάτες να παλέψει μαζί τους για την ανύψωση του βιοτικού τους επιπέδου και να τους καθοδηγήσει σωστά στον αγώνα τους ενάντια στις επιθέσεις του κεφαλαίου.

Ο ρόλος που μπορεί και πρέπει να παίξει η ΠΕΟ μέσα στα τριμερή σώματα είναι να ξεσκεπάσει καθημερινά την εκμετάλλευση σε βάρος της εργατικής τάξης και γενικά στους εργαζόμενους χωρίς σε καμία περίπτωση να δεσμεύεται από τις αποφάσεις τέτοιων σωμάτων.

Ο αγώνας της εργατικής τάξης για ανύψωση του βιοτικού επιπέδου της δεν διεξάγεται ποτε μέσα από σώματα και νομοθεσίες που φτιάχνει η αστική τάξη, αλλά με τον αγώνα των εργαζομένων ενάντια στο κεφάλαιο και τους πλουτοκράτες κάτω στους χώρους δουλειάς στα εργοστάσια, στις οικοδομές, στα μεταλλεία, και τα λιμάνια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΟΥΚΑ

Διεθνή — Σύντομα Διεθνή — Σύντομα Διεθνή — Σύντομα

ΛΙΒΑΝΟΣ — ΣΥΡΙΑ — ΑΜΕΡΙΚΗ — ΙΣΡΑΗΛ

Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ανακαλύπτουν συνεχώς πόσο οδυνηρή γι' αυτούς θα 'ναι η ολοένα αυξανόμενη ανάμειξη τους στον πόλεμο του Λιβάνου που άρχισε να εξελίσσεται σε πόλεμο με τη Συρία.

Μέχρι πρόσφατα οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστές αρκούσαν στον εξοπλισμό του Ισραήλ και στη χρησιμοποίησή του σαν χωροφύλακα στην κρίσιμη γι' αυτούς πετρελαιοπαραγωγική περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Η όξυνση των αντιθέσεων στην περιοχή με επίκεντρο το Λίβανο και την Παλαιστινιακή επανάσταση και ιδιαίτερα η αποσταθεροποίηση του ίδιου του κράτους του Ισραήλ αναγκάζει τους Αμερικάνους να επεμβαίνουν όλο και πιο άμεσα.

Έτσι στις 29 του Νιόβρη υπόγραψαν μια νέα συμφωνία με την κυβέρνηση του Ισραήλ για πολιτικο-στρατιωτική συνεργασία.

Ανκαι ο Ρήγκαν θα ευνοού-

σε μια πιο μετριοπαθή στάση από μέρους του Ισραήλ έτσι που να ικανοποιούνται οι άραβες σύμμαχοι του, (Σουδική Αραβία, Αίγυπτος, Ιορδανία, Κουβέιτ, Εμιράτα), τελικά αναγκάζεται να βασιστεί πλήρως πάνω στο μόνο «σίγουρο» σύμμαχο, το Ισραήλ. Έτσι θα δώσει στους σιωνιστές το 1983-4 910 εκατ. δολάρια ως οικονομική βοήθεια και 1.275 δισ. στρατιωτική βοήθεια (αυτή τη φορά ως επιχορήγηση κι όχι δάνειο).

Το πόσο «σίγουρος» βέβαια είναι αυτός ο σύμμαχος άρχισε να αμφισβητείται σοβαρά.

Πρόσφατα παραιτήθηκε ο Πρωθυπουργός κι αργότερα ο υπουργός οικονομικών του Ισραήλ κι ένα κλίμα πολιτικής αστάθειας έχει καλύψει τη χώρα. Το εξωτερικό χρέος θα φτάσει φέτος τα 20 δισ. δολάρια που είναι το ψηλότερο κατά κεφαλή χρέος σ' ολόκληρο το κόσμο. Μέσα στο οικονομικό χάος που επικρατεί τελευταία οι μετο-

Λιβανέζοι στρατιώτες μεταφέρουν τα συντρίμια ενός από τα Αμερικάνικα αεροπλάνα που κατέρριψαν οι Σύριοι

χές των τραπεζών έπεσαν κατακόρυφα και η κατάρρευση αποφεύχθηκε μόνο μετά από κυβερνητική παρέμβαση.

Ο πόλεμος στο Λίβανο κόστισε στο Ισραήλ 1 δισ. δολλ. και κοστίζει σήμερα 1 εκατ. την ημέρα! Μέσα σ' αυτό το κλίμα αναμένονται πρόωρες εκλογές ενώ ογκούται το αντιπολεμικό κίνημα κι η αντιπολίτευση στη δεξιά κυβέρνηση.

Ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός και οι σύμμαχοι του βρίσκονται εξ' άλλου αντιμέτωποι από τη μια με το Συριακό καθεστώς - που προσπαθεί να αναδει-

χτει ηγεμονικό κράτος στην περιοχή - και με την οργή των άραβικών μαζών γενικότερα, από την άλλη.

Έτσι οι Αμερικάνοι έγιναν πρόσφατα θύματα βομβιστικών επιθέσεων στο Λίβανο στις οποίες είχαν εκατοντάδες θύματα, αεροπλάνα τους καταρρίφθηκαν από τη Συρία, ενώ οι πρεσβείες τους (όπως και της Γαλλίας) άρχισαν να γίνονται στόχος βομβιστικών επιθέσεων ακόμα και σε συμμαχικές χώρες όπως το Κουβέιτ.

Αν επιβιώνουν ακόμα οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστές κι οι σι-

ωνιστές στην περιοχή αυτό το οφείλουν αποκλειστικά στους ηγέτες των άραβων που προδώνουν ξανά και ξανά τους ηρωικούς αγώνες των μαζών.

Από τη στιγμή που η εργατική τάξη των αραβικών χωρών και του Ισραήλ θα εξοπλιστεί με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα αγώνα που θα συνδέει την εθνική απελευθέρωση και τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα με την ανατροπή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης οι μέρες των Ιμπεριαλιστών και των συμμάχων τους θα 'ναι μετρημένες.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Αργεντινή

Κάτω από τις ογκούμενες πιέσεις της πανίσχυρης εργατικής τάξης της Αργεντινής ο νέος Πρόεδρος της χώρας Αλφονσιν υποσχέθηκε τελικά, στις 13 του Δεκέβρη να τιμωρήσει τους δικτάτορες της χώρας που ήταν υπεύθυνοι για τα εγκλήματα ενάντια στους αριστερούς κατά την μαύρη περίοδο της τρομοκρατίας (δολοφονίες, εξαφανίσεις βασανιστήρια κκ).

Η Αργεντινή σήμερα δειχνει το τι θα πάθουν κι οι δικτάτορες της Χιλής αύριο, όταν κάτω από τις συνεχείς κινητοποιήσεις των εργαζομένων θα ανατραπεί η αιμοσταγής χούντα του Πινοσέτ.

Βενεζουέλα

Παρόμοια ήταν η τύχη της δεξιάς στις προεδρικές εκλογές στη Βενεζουέλα στις αρχές του Δεκέβρη. Ο αριστερός υποψήφιος Λουσίαντι πήρε 57% από τα 7.7 εκατ. ψήφους και ο αντίπαλος υποψήφιος του δεξιού κυβερνώντος κόμματος 34.5%. Όπως και στο Περού η προεκλογική εκστρατεία περιστράφηκε γύρω από την οικονομία.

Η κυβέρνηση είχε στο ενεργητικό της: - 4.5% πτώση στο Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν. - 20% Ανεργία - 34 δισ. δολάρια χρέος

Η ήττα του κυβερνώντος

Σοσιαλ. - Χριστιανικού Κόμματος ήταν εξ' ίσου ισχυρή στις εκλογές για το Κογκρέσο της χώρας.

Βολιβία

Η οικονομική κρίση και η πολιτική λιτότητας κόστισε και την παραίτηση ολόκληρου του Υπουργικού Συμβουλίου της Βολιβίας στις 15 του Δεκέβρη μετά την κήρυξη 48ωρης Γενικής Απεργίας από τις συντεχνίες που ελέγχονται από το Κομμ. Κόμμα.

Έτσι, 14 μήνες μετά το πέραςμα της χώρας στην αστική δημοκρατία η βολιβιανή κοινωνία έχει μπει σε μια περίοδο βίαιων ταξικών συγκρούσεων στην οποία πρωταγωνιστής — όπως και σε ολόκληρη τη Νότια

Αμερική — θα 'ναι η πανίσχυρη εργατική τάξη που αποτελεί σή-

μερα την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού.

ΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ

Λίγες μέρες πριν την έναρξη της Ισλαμικής Διάσκεψης ο δικτάτορας στρατηγός Έρσιαν, αναγκάστηκε να διακόψει τη συμμετοχή του στη διάσκεψη της κοινοπολιτείας και να επιστρέψει στη Ντάκκα όπου έστειλε το στρατό να καθαρίσει τους δρόμους από τις χιλιάδες των διαδηλωτών που ζητούσαν την ανατροπή του.

Νωρίτερα είχαν αναμειωθεί παρόμοιες κινητοποιήσεις και γενική απεργία. Οι εργαζόμενοι της χώρας μιας από τις πιο φτωχές χώρες του κόσμου απαιτούν εδώ και λίγες βδομάδες τα

δημοκρατικά τους δικαιώματα με μαχητικές κινητοποιήσεις, απεργίες και αιματηρές συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό.

Η δυναμική εμφάνιση του λαού της Παγκλιαντές στο πολιτικό προσκήνιο ολοκληρώνει την εικόνα της μαζικής εξέγερσης σ' ολόκληρη την περιοχή - Ινδίες, Πακιστάν, Σρι Λάνκα - και υποσχεται ακόμα πιο φουρτουνιασμένες μέρες όπου η προοπτική θα 'ναι είτε η βάρβαρη δικτατορία των αστών είτε η δικτατορία του προλεταριάτου - δηλ. η εργατική δημοκρατία. Δάφνης Μ.

Περού

Τα εκλογικά αποτελέσματα στις δημοκρατικές εκλογές στο Περού στις 13 του Νιόβρη έδειξαν το τι επιφύλασσει στους αστούς σ' όλες τις χώρες της Νοτίου Αμερικής - «δημοκρατικές» ή δικτατορικές - η οικονομική κρίση.

Στην πρωτεύουσα Λίμα εκλέγηκε ο αριστερός Αλφόνσο Μπαράντες ηγέτης της Αριστερής συμμαχίας της χώρας, εξουτελιζώντας το δεξιό κυβερνών κόμμα του Προέδρου Μπελαούντε.

Η ήττα του κυβερνώντος κόμματος αποδίδεται στα δύο χρόνια «λιτότητας και περισυλλογής» που επέβαλε στή χώρα μετά από οδηγίες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ο πληθωρισμός έφτασε τα 140% (διπλάσιος από πέρσο) τα μεροκάματα μειώθηκαν ενώ η ανεργία ολοένα μεγαλώνει.

Το δημοσιονομικό χρέος έφτασε το 9.6% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος παρά τις οδηγίες του Δ.Ν.Τ. για μείωση του.

Παρά το κάλεσμα των ανταρτικών οργανώσεων για μπούκοτάρισμα των εκλογών οι εργαζόμενοι της χώρας έτρεξαν να δείξουν την οργή τους για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης. 80% των ψηφοφόρων πήγαν στις κάλπες.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΣΠΑ ΤΗΝ Ε.Ο.Κ.

Συνέχεια από τη σελ. 8

σταση αφτη είναι ο παγκόσμιος καπιταλισμός. Το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε άνοδο και δεν υπάρχει γωνία στον πλανήτη μας που να ζει περίοδο ηρεμίας. Απεργίες και διαδηλώσεις με πολιτικό και οικονομικά περιεχόμενο βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Απελευθερωτικά κινήματα δρουν συνεχώς σε διάφορα μέρη της γης, οι δικτατορίες της Ασίας, και της Αφρικής και της Α. Αμερικής τρίζουν κάτω από τα χτυπήματα του εργατικού κινήματος, το αντιπολεμικό κίνημα φουντώνει. Με λίγα λόγια ο κόσμος άρχισε να μπαίνει σε μια περίοδο που προμηνύει το τέλος του καπιταλισμού.

Η Εβρώπη φυσικά δε θα μπορούσε να μείνει απ' έξω. Είχαμε το 74 με το ξέσπασμα της κρίσης, την επανάσταση στην πορτογαλλία, που προδόθηκε από τους ρεφορμιστές (σταλινικούς και σοσιαλδημοκράτες) είχαμε την πτώση της δικτατορίας στην Ελλάδα και την Ισπανία στη συνέχεια είχαμε την άνοδο των σοσιαλιστών και κομμουνιστών στην Γαλλία, το εκπληκτικό 60% των ψήφων της αριστερας στην Ελλάδα το 81 και τον σχηματισμό αφοδοδύναμης κυβέρνησης του Πασοκ, την άνοδο στην εξουσία των Σοσιαλιστών στην Ισπανία

κ.λ.π.

Βλέπουμε τις απεργίες να φουντώνουν και να παίρνουν συνεχώς ένα πολιτικό χαρακτήρα. Οι τάσεις λοιπόν που κύρια αναπτύσσονται μέσα στον Εβρωπαϊκό χώρο είναι: Οι αστοί αδύνατοι να αναπτύξουν παραπέρα τις παραγωγικές τους δυνάμεις, παράλληλα στη βάση των ιδιαιτέρων εθνικών τους συμφερόντων στέκουν εμπόδιο στο σπάσιμο των εθνικών συνόρων και φραγμών για ενοποίηση της Εβρώπης σε μια ενιαία οικονομία.

Ταυτόχρονα οι «Σοσιαλιστές» προσπαθούν σαν πρώτο βήμα να «διαχειριστούν σωστά» αφο το νεκρο σύστημα ο κάθε ένας στα δικά του εθνικά σύνορα, υποσχόμενοι ότι μετα και κάποτε θα προχωρήσουν τόσο στο Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό όσο και στην ενοποίηση της Εβρώπης.

Απο την άλλη το εργατικό κίνημα σ' αυτές τις χώρες αρχίζει να ανεβαίνει και να συνειδητοποιεί τη δύναμη του — μετρώντας — τη με τις καθημερινές ταξικές συγκρούσεις μέσα στους χώρους δουλειάς.

Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων δεν μπορεί να υπάρξει μέσα στα στενά εθνικά όρια που αποτελούν σήμερα ανασταλτικό παράγοντα. Σήμε-

ρα η οικονομία έχει πάρει ένα παγκόσμιο χαρακτήρα όπου όλες οι χώρες εξαρτώνται αναμεταξύ τους. Όμως αφο το οικονομικό δέσμιμο και αυτή η ανάπτυξη σε Παγκόσμια επίπεδα προσκρούει στα εθνικά καπιταλιστικά συμφέροντα και στους ανταγωνισμούς. Αντίθετα το εργατικό κίνημα της Εβρώπης δεν έχει να χωρίσει τίποτα επάνω σε εθνικό επίπεδο. Το ενώνει η εκμετάλλευση απο τους κεφαλαιοκράτες είτε αφοτοι είναι Γάλλοι ή Γερμανοί ή Βέλγοι ή Έλληνες.

Αυτο που θέλει ο κάθε εργάτης σ' ολόκληρη την Εβρώπη είναι το σταμάτημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης σε Εβρωπαϊκό αλλά και σε Παγκόσμιο επίπεδο.

Έτσι αυτο που πρέπει να μπαίνει σαν στόχος κάθε εργάτη και κύρια από τις οργανώσεις των εργατών, είναι η ανατροπή των αστών και το πέραςμα στο Σοσιαλισμό.

Στη βάση αυτή ο αγώνας του Γερμανου εργάτη είναι ταυτόχρονα και βοήθεια στον αγώνα του Γάλλου, του Έλληνα, του Ισπανου εργάτη, στο δικό του αγώνα για Σοσιαλισμό όπου η νίκη των Γερμανων εργατων αδυνατίζει το εβρωπαϊκό καπιταλιστικό μπλοκ.

Το συμπέρασμα που βγαί-

νει είναι ότι, όσες Διασκέψεις και να γίνουν όσες προεδρίες κι αν αλλάξουν πάντα θα προσκρούει η ΕΟΚ πάνω σε μια Θάτσερ ή ένα Κολ ή ένα Μιτεραν που δεν θα εννοουν να βάλουν το χέρι στη τσέπη και να ρίξουν για την υπόθεση της ενωμένης Εβρώπης μέρος απο τα κέρδη τους. Πάντα θα υπάρχει πρόβλημα στο ποιος θα βάλει πόσα για τον προϋπολόγισμο πάντα θα υπάρχει πρόβλημα για τη παραγωγή και διάθεση των αγροτικών προϊόντων. Και πάντα θα πληρώνουν τα σπασμένα οι εργαζόμενοι με ανεργία και χαμηλό βιοτικό επίπεδο.

Ό,τι δεν μπορούν οι αστοί να κάνουν για την υλοποίηση της Ενωμένης Εβρώπης μπορούν να το κάνουν οι Εβρωπαίοι εργάτες με βάση το προλεταριακό διεθνισμό και ανατρέποντας του αστους στις χώρες τους. Έτσι αντι να μιλάμε και να σπάζουμε το κεφάλι μας για να βρούμε τη λύση που δεν υπάρχει, για μια ΕΟΚ μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια, ας προτάξουμε την ταξική πάλη σε πανεβρωπαϊκό επίπεδο για την ανατροπή του καπιταλισμού και το πέραςμα στο Σοσιαλισμό, σαν τη μόνη προοπτική που μπορεί να πραγματοποιήσει το στόχο της ενωμένης Εβρώπης.

Γιώργος Ζαφρός

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑΣ:

Απάθεια και απογοήτευση

Τόσο το συλλαλητήριο που διοργάνωσε η ΕΔΕΚ, όσο και το παγκύπριο συλλαλητήριο ήταν η επισφράγιση της χρεωκοπίας της πολιτικής, τόσο της δεξιάς όσο και της ηγεσίας των αριστερών κομμάτων. Και τα δυο συλλαλητήρια έδειξαν πόσο απαγοητευμένες είναι οι μάζες από τις ηγεσίες τους, και πως κανένα πια από τα παραμύθια του «Πατριωτισμού» δεν πείθει το λαό ότι το εθνικό πρόβλημα αλλά και τα κοινο-οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει θα λυθούν με την ενότητα και τον εθνικισμό.

Υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στα σημερινά συλλαλητήρια της ΕΔΕΚ κι αυτά που γίνονταν μερικά χρόνια πριν

ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ, μέσα στα πλαίσια της καιροσκοπικής της πολιτικής, έτρεξε να καλέσει πρώτη συλλαλητήριο με την ελπίδα ότι οι μάζες θα ανταποκριθούν στο κάλεσμα της όπως έγινε το '74 αμέσως μετά το πραξικόπημα. Το '74 όμως η ΕΔΕΚ είχε μια επαναστατική πολιτική. Τότε πραγματικά πρόσφερε στο λαό προοπτικές και ήταν η εναλλαχτική λύση για τις μάζες. Σήμερα η ΕΔΕΚ, κάνει συνεχώς ανοιγματα προς τα δεξιά με αποτέλεσμα να απογοητεύει όλο και περισσότερο τη βάση της και τις μάζες γενικότερα. Έτσι, για μια ακόμα φορά, η ΕΔΕΚ προσκάλεσε τους δεξιούς να λάβουν μέρος στο συλλαλητήριο, προδικάζοντας έτσι την αποτυχία του. Εκεί που η ΕΔΕΚ έπρεπε να ξεσκεπάσει τη χρεωκοπία της δεξιάς και να ηγηθεί του αγώνα προβάλλοντας το σύνθημα για κοινό μέτωπο Ε/Κ - Τ/Κ και να εξηγήσει στο λαό πως δεν μπορεί να περιμένει τίποτε άλλο από τον Ο.Η.Ε. παρά μόνο ψηφίσματα και αθητικές νίκες, αρκέστηκε για μια ακόμα φορά στο να επιρρίπτει όλες τις ευθύνες στον Ντενκας παρασιωπώντας τις ευθύνες της Ε/Κυπριακής αστικής τάξης και της ηγεσίας των αριστερών κομμά-

των.

Απόδειξη του εθνικισμού που διαπνέει σήμερα την πολιτική της ΕΔΕΚ είναι και η προσπάθεια που έγινε για να απομακρυνθεί το πάνω που ήταν γραμμένο στα τουρκικά, ευτυχώς χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Μ' αυτά τα δεδομένα αρκετός κόσμος στο συλλαλητήριο, αντί ν' ακούει τον ομιλητή, δημιούργησε απηγάδια και προσπαθούσε από μόνος του να βγει από το αδιέξοδο που τον έχουν ρίξει οι ηγέτες του, συζητώντας τη πολιτική που έπρεπε από καιρό να υιοθετήσουν τα αριστερά κόμματα. Αφού έτσι κι αλλιώς, από τον ομιλητή, θα άκουαν για μια ακόμα φορά τα χλιοειπωμένα, και τίποτε περισσότερο.

Η βάση της ΕΔΕΚ, και ο κόσμος της γενικότερα, βλέποντας την ΕΔΕΚ να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο, άρχισε πια να προβληματίζεται και να προσπαθεί να βρει τρόπους πίεσης προς την ηγεσία της.

Όπως κάποτε πολύ σωστα είπεν ο Β.Α. «δεν υπάρχουν προδοτές λαοί, αλλά προδομένοι λαοί», έτσι ακριβώς προδώνεται τώρα η βάση της ΕΔΕΚ και η Εργατική Τάξη.

ΤΟ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ

Το παγκύπριο συλλαλητήριο που έγινε στις 21.11.83 ήταν ότι δήποτε άλλο εκτός από συλλαλητήριο. Τα συλλαλητήρια διακατέχονται από παλμό και αγωνιστική διάθεση. Σ' αυτό το συλλαλητήριο τίποτέ απ' αυτά δεν υπήρχε. Ήταν ένα από τα πιο ανεκράν συλλαλητήρια που έχουν γίνει μέχρι σήμερα. Μια ακόμα απόδειξη πως ο λαός άρχισε να συνειδητοποιεί τη χρεωκοπία της δεξιάς να αμφισβητεί πως η συνεργασία των αριστερών κομμάτων με τους αστούς μπορεί να λύσει το Κυπριακό.

Ο λαός δεν ένοιωσε καθόλου τον εθνικισμό και την ενότητα που προσπάθησαν να σπείρουν οι δεξιοί, βοηθούμενοι από τα αριστερά κόμματα που έτρεξαν να καλυφτούν κάτω από το μανδύα της ενότητας με τους αστούς, ξεχνώντας και πάλι την ενότητα της αριστεράς και της Εργατικής Τάξης Ε/Κ και Τ/κυπριακής.

Τις πρώτες μέρες μετά την ανακήρυξη απουσία άλλης διεξόδου δέχτηκε και στην εντελώς επιφανειακά το σύνθημα για ενότητα με τους αστούς χωρίς να βλέπει πως αυτή η ενότητα θα σπάσει τα αδιέξοδα. Με το αίσθημα λοιπόν της απογοήτευσης ο λαός οδηγήθηκε παθητικά στο συλλαλητήριο χωρίς να καταλαβαίνει το σκοπό του.

Από τις ανακοινώσεις και τις εκδηλώσεις των οργανώσεων από τα μεγάφωνα φαινόταν πως το συλλαλητήριο ήταν ένα καλοστημένο θέατρο για να προβληθεί από τα διεθνή ειδησεογραφικά πραχτορεία η ενότητα των Ελληνοκυπρίων στην καταδίκη του κράτους. Οι οργανωτές απαγόρευσαν μέχρι και το πανω της Ε.Τ.Υ.Κ. (Ελληνική σημαία με τα αρχικά Ε.Τ.Υ.Κ.) για να βασιλεύει η ενότητα. Εκεί δεν έπρεπε να υπάρχουν συνδικαλιστές αριστεροί, δεξιοί η κεντρώοι αλλά οργισμέ-

— Τ/Κ κόμματα για μια Κύπρο Σοσιαλιστική.

Στο Συλλαλητήριο μοιράστηκαν γύρω στις 3.000 ανακοινώσεις και διαβάστηκαν από πολύ περισσότερα άτομα, αφού το κάθε φυλλάδιο συζητιόταν με τον

κοινοτήτων.

Το ίδιο το συλλαλητήριο έσπρωξε πολύ πίσω αυτή την ενότητα. Οι Τ/κύπριοι αριστεροί εργάτες και νεολαίοι το είδαν ολόκληρο από την Κυπριακή τηλεόραση και δεν μπορεί παρα να

Συλλαλητήριο ΕΔΕΚ 19.11.83

γύρω κόσμο.

Το πόσο έτοιμη είναι η εργατική τάξη να υιοθετήσει το κοινό μέτωπο Ε/Κ - Τ/Κ εφάνηκε χαρακτηριστικά και από το συλλαλητήριο όπου τα μόνα χειροκροτήματα που έπεσαν κατά τη διάρκεια του ήταν όταν ο ομιλητής αναφέρθηκε στους Τ/Κ.

Η ΕΔΕΚ ήταν το πρώτο κόμμα που έριξε το σύνθημα του κοινού Μετώπου με τους Τ/Κ το '74. Το σύνθημα σήμερα έχει ξεχαστεί. Το ΑΚΕΛ πλασάρει ακόμα αυτό το σύνθημα χωρίς όμως να το πιστεύει γιατί αλλιώς δεν θα υποστήριζε ενότητα με τη Δεξιά και εράνους (κάτω από το κράτος) που καλλιεργούν τον εθνικισμό και αποξενώνουν τους Τ/Κ από τους Ε/Κ, και δε βοηθούν σε τίποτε τον κοινό αγώνα των δυο

απογοητεύτηκαν όταν είδαν ότι δεν υπήρχε ούτε σημαία, ούτε ένα πανω να καλεί σε ενότητα τις εργατικές τάξεις των δυο κοινοτήτων, ούτε μια αριστερή φωνή από το μικρόφωνο ούτε ένα αριστερό σύνθημα από κάτω.

Το μήνυμα που πήρε ο Τ/κύπριος εργάτης από το Συλλαλητήριο είναι πως οι Ε/κύπριοι αριστεροί ηγέτες όπως ακριβώς και οι Τ/κύπριοι ενώθηκαν με την εθνική τους αστική τάξη εναντίον της αντιπαλής εθνικής κοινότητας.

Είναι λοιπόν επιτακτικό καθήκον όλων των αριστερών να βάλουμε φραγμό σε τέτοια ολισθήματα της ηγεσίας και να πιέσουμε για την υλοποίηση του κοινού Μετώπου.

Μάριος Β

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΥΠΡΟΥ ΕΔΕΚ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Λίγες ώρες μετά την ανακήρυξη του Κράτους Ντενκας η Αριστερή πτέρυγα εξέδωσε ανακοίνωση που δημοσιεύουμε αυτούσια πιο κάτω.

Οι καθημερινές εφημερίδες

και τα άλλα μέσα μαζικής επικοινωνίας απέφυγαν να κάνουν αναφορά στην ανακοίνωση και τις θέσεις της εχθροσύνης από το «Φιλελεύθερο» που έκαμε μια πολύ σύντομη αναφορά.

Η Ανακοίνωση μας βγήκε σε φυλλάδιο και κυκλοφόρησε σε χιλιάδες αντίτυπα σ' ολόκληρη την Κύπρο. Εχτιμήθηκε από όσους την διάβασαν σαν τη μόνη ανακοίνωση που τόλμησε να πει την αλήθεια.

Η ανακήρυξη ανεξάρτητου κράτους από την ηγεσία της τουρκοκυπριακής κοινότητας φαίνεται να έχει ξαφνιάσει ολόκληρη την ελληνοκυπριακή ηγεσία. Τόσο τα αστικά κόμματα όσο και η αριστερά δεν μπόρεσαν ποτε να προσφέρουν άλλη πορεία έξω από τις ενδοκυπριακές συνομιλίες. Έτσι η ανακήρυξη, που δεν είναι τίποτε άλλο από επιστέγασμα της χρεωκοπίας των συνομιλιών, σημαίνει την χρεωκοπία της πολιτικής της ελληνοκυπριακής ηγεσίας στο εθνικό θέμα.

Ωστόσο η ανακήρυξη ανεξάρτητου κράτους δεν έχει γίνει ξαφνικά. Ο Ντενκας χρησιμοποιεί αυτή την απειλή εδώ και χρόνια, ενώ οι ελληνοκύπριοι θιασώτες των συνομιλιών είχαν αυτο τον κίνδυνο το μοναδικό τους επιχείρημα για την αναγκαιότητα νέων υποχωρήσεων. Απλά, κανένας ελληνοκύπριος ηγέτης δεν πίστεψε στην πραγματοποίηση της απειλής, κανένας δεν μπόρεσε να χαράξει προοπτικές για τέτοιο ενδεχόμενο.

Αυτή η αδυναμία της ελληνοκυπριακής ηγεσίας είναι ο μοναδικός παράγοντας που κάμνει την κίνηση του Ντενκας να φαίνεται σημαντική. Γιατί η ουσία του Κυπριακού δεν αλλάζει καθόλου. Οι δυο κοινότητες ζουν χωρισμένες με τη βία από το 1974. Οι αστοί πολιτικοί των δυο κοινοτήτων, με την ανοχή και την υποστήριξη των εργατικών ηγεσιών απότυχαν σε κάθε τους προσπάθεια να βρουν μια συμβιβαστική λύση. Οι συνομιλίες έφτασαν σε απόλυτο αδιέξοδο και καμμία πρωτοβουλία Γκουεγιαρ δεν ήταν δυνατό να κάμει οτιδήποτε άλλο, στην καλύτερη περίπτωση, από το ν' αναβάλει την επίσημη κατάρρευση τους.

Η Αριστερή Πτέρυγα πρόβλεψε την κατάρρευση των συνομιλιών και από χρόνια αγωνιζόταν για να υιοθετήσει η αριστερά διαφορετική πολιτική. Αφού εντόπισε πως η αδυναμία να βρεθεί λύση βρίσκεται στα ασυμβίβαστα συμφέροντα των ελληνοκυπρίων και των τουρκοκυπρίων αστών, πρότεινε την αντικατάσταση των ενδοκυπριακών συνομιλιών με συνομιλίες ανάμεσα στα αριστερά κόμματα της Κύπρου, ελληνοκυπριακά και τουρκοκυπριακά, με στόχο τη χάραξη κοινής γραμμής αγώνα για μια σοσιαλιστική Κύπρο, τη μόνη βάση πάνω στην οποία μπορεί να λυθεί το Κυπριακό.

Αυτή η θέση, που πολλές φορές χαρακτηρίστηκε ουτοπική, αποδείχεται σήμερα η μόνη ρεαλιστική προοπτική για το εργατικό κίνημα. Καλούμε τις ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ να εγκαταλείψουν τις αυταπάτες για κοινή δράση με τους αστούς για τη λύση του Κυπριακού, που οδήγησαν στην αποξένωση των Τουρκοκυπρίων αριστερών, και να στραφούν αποφασιστικά προς τη συνεργασία με τα αριστερά Τουρκοκυπριακά κόμματα. Η διεθνής διπλωματία και ο ΟΗΕ δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα. Αυτό που μπορεί να το λύσει είναι η αποφασιστική διεκδίκηση της εξουσίας από την αριστερά για την ανατροπή του καπιταλισμού από τους Ελληνοκύπριους και τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους.

Η εργατική τάξη της Κύπρου έχει σήμερα τη δύναμη να επιβάλει τη θέλησή της. Συμμάχους θα βρει στις εργατικές τάξεις στην Ελλάδα, στην Τουρκία, και σ' ολόκληρο τον κόσμο. Αν δεν κινηθεί αποφασιστικά μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια, το χάσμα ανάμεσα στις δυο κοινότητες θα μόνιμοποιηθεί, και το αναπόφευκτο αποτέλεσμα θα είναι η δπλη ένωση.

Λευκωσία, 15-11-1983

Α.Τ.Ι.: Οι φοιτητικοί αγώνες να συνδεθούν με τους εργατικούς

Οι φοιτητές του ΑΤΙ έχουν σίγουρα στα μάτια της Κυπριακής Κοινωνίας μια αρκετά αγωνιστική παράδοση. Μια παράδοση που βασίζεται σε μια σειρά από αγώνες και που μέχρι το '80 είχαν προβληματίσει αρκετά τόσο την κοινωνία όσο και την Κυβέρνηση. Κύριο αίτημα κατά την διάρκεια αυτών των κινητοποιήσεων ήταν το αίτημα της αναγνώρισης του Διπλώματος του Α.Τ.Ι. και των δικαιωμάτων των αποφοίτων όσον αφορά την επαγγελματική τους αποκατάσταση. Παράλληλα οι αγώνες αυτοί έκαμαν αισθητή την μέχρι τότε ανύπαρκτη φοιτητική ζωή στην Κύπρο.

Το αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων αυτών ήταν μια «θεωρητική Αναγνώριση» του διπλώματος του ΑΤΙ και ένα σκόπιμα ξεχασμένο εδώ και δυο χρόνια νομοσχέδιο για τους πολιτικούς μηχανικούς στην βουλή. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι οι κινητοποιήσεις αυτές έδωσαν την πρώτη εμπειρία τέτοιου είδους αγώνων, μιαν εμπειρία στην οποία θα στηριχθούν οι αγώνες που θ' ακολουθήσουν.

Τα χρόνια 81-82 και 82-83 ήταν χρόνια εν μέρει ειρηνικά. Ο λόγος δεν ήταν όμως η επίλυση των προβλημάτων. Αντίθετα νέα προβλήματα, καθαρά φοιτητικά, έχουν έλθει στην επιφάνεια. Οι λόγοι γι' αυτή την αδράνεια από μέρους των φοιτητών μπορούν να εντοπισθούν στα πιο κάτω:

- Στην απογοήτευση των φοιτητών ύστερα από την σχετική αποτυχία των αγώνων τους, αποτυχία που κύρια πηγάζει από την αδυναμία της τότε ηγεσίας των φοιτητών να κατανοήσουν και να εντοπίσουν τις ρίζες των προβλημάτων.

- Στην πιο γενική πολιτική κατάσταση. Η ειρήνη που επικράτησε αυτο το διάστημα στις ταξικές σχέσεις κύρια με την συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ και στην υποταγή

στην ουσία της εργατικής τάξης στην αστική, επηρέασε αρνητικά την διάθεση των φοιτητών για να προχωρήσουν σε διεκδικήσεις των αιτημάτων τους.

- Τέλος στον τρόπο αντιπροσώπευση των φοιτητών. Το παλιό σύστημα αντιπροσώπευσης μέσω των Προέδρων των τάξεων (έχει αντικατασταθεί από το 82-83 με την απλή αναλογική), ήταν ένα σύστημα κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της διεύθυνσης με τρόπο που να ελέγχει καλύτερα τους φοιτητές (ισχύει και στα γυμνάσια). Ήταν ακόμα ασυμβίβαστο με τους δυναμικούς αγώνες και τις κινητοποιήσεις των μαζών των φοιτητών αφού περιόριζε την δυνατότητα συμμετοχής της πλειοψηφίας των φοιτητών στην λήψη αποφάσεων και ερχόταν σε αντίθεση με την ανάπτυξη του κινήματος. Μέσα από την ανάπτυξη του κινήματος που γινόταν ενάντια στο σύστημα αντιπροσώπευσης έμπαινε ολόένα και πιο επιταχτικά η ανάγκη της καθιέρωσης της απλής αναλογικής. Η αδράνεια και η κρίση στην οποία το κίνημα οδηγήθηκε έδωσε και το τελικό χτύπημα στο αντιδραστικό σύστημα αντιπροσώπευσης.

Μετά την αλλαγή του συστήματος αντιπροσώπευσης, οι δυνατότητες ανάπτυξης έχουν αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό. Η έκφραση της ιδεολογικής πάλης μεταξύ των παρατάξεων και οι αναλύσεις που γίνονται πάνω στα φοιτητικά προβλήματα τοποθετούν την βάση πάνω στην οποία το κίνημα θα προχωρήσει.

Τα αποτελέσματα των εκλογών τες δυο τελευταίες ακαδημαϊκές χρονιές στην ουσία είναι αντανάκλαση της πολιτικής συνειδητοποίησης της γενικότερης κυπριακής κοινωνίας. Στις πρόσφατες εκλογές οι παρατάξεις με αριστερή ιδεολογία, ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ και Φ.Π. για την εφαρμογή του άρθρου τρία, πήραν 37% των ψήφων 26%

με 11% αντίστοιχα και οι δεξιές παρατάξεις το 60% ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ η 23% η Φ. ΕΠΑΛΞΗ 20% και ο Σύνδεσμος Ανεξαρτήτων 17%. Το ενθαρρυντικό στα αποτελέσματα ήταν η πτώση των Ανεξαρτήτων, η πτώση αυτή ήταν κατά 35%, Μιας παράταξης που πίσω από την μάσκα της αυτονομίας του Φ.Κ. εκφράζει το καλούπιασμα του στα πλαίσια της αστικής ιδεολογίας.

Η πιο σημαντική όμως εξέλιξη που θα έχει τεράστια επίδραση στο φοιτητικό κίνημα ήταν η ανάδειξη προεδρείου του Διοικητικού Συμβουλίου της ΦΕΑΤΙ.

Για την ανάδειξη αυτή συνεργάστηκαν οι δεξιές παρατάξεις που έχοντας το 60% αποκλείσαν εντελώς τες αριστερές αφήνοντας τες στην «αντιπολίτευση». Έτσι ξεμασκαρεύτηκε η «πατριωτική δεξιά» και ξεσκεπάστηκε η χρεωκοπία της συνεργασίας μαζί της αφού αποδείχτηκε ότι σήμερα η δεξιά ολόκληρη έχει κοίνα συμφέροντα.

Το γεγονός του περιορισμού της αριστερας στην «αντιπολίτευση» θα έχει τελικά, θετικό αποτέλεσμα αν οι αριστερές παρατάξεις δραστηριοποιηθούν σωστά και κινητοποιήσουν τους φοιτητές πάνω στα φοιτητικά αιτήματα.

Τέτοια αιτήματα είναι: η επιχορήγηση όλων των φοιτητών, το διώξιμο των εκπαιδευτικών των βιομηχανιών από το Διοικητικό Συμβούλιο του ιδρύματος, η αποφασιστική συμμετοχή σ' αυτο των φοιτητών, η αλλαγή του εκπαιδευτικού συστήματος με τρόπο ώστε να παρέχει στους φοιτητές την δυνατότητα για να δημιουργήσουν μια πραγματικά φοιτητική ζωή και τα παλιά αιτήματα των πολιτικών μηχανικών.

Παράλληλα η σύγκρουση μεταξύ ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ που ήδη άρχισε και θα συνεχιστεί σε πιο έντονο βαθμό θα έχει σαν αποτέλεσμα την ένταση της ιδεολογικής πάλης μέσα στον φοιτητικό χώρο.

Οι πιο πάνω παράγοντες που παρουσιάστηκαν κατά τα δυο χρόνια της «ηρεμίας» δηλ. Η καθιέρωση της απλής αναλογικής το ξεκαθάρισμα των ιδεολογιών, η ένταση της ιδεολογικής πάλης και η ύπαρξη αρκετών και σοβαρών προβλημάτων ανοίγουν νέους ορίζοντες για την ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος.

Οι φοιτητές όμως δεν αποτελούν μια τάξη με ξεχωριστά συμφέροντα, ούτε έχουν άμεσα σχέση με την παραγωγή από την οποία θα αντλήσουν πολιτική δύναμη. Οι μέχρι σήμερα φοιτητικοί αγώνες, στην Αμερική εναντία στην εισβολή του Βιετναμ, τον Μάϊον του '68 στην Γαλλία και το Πολυτεχνείο το '73 μας δείχνουν:

Ότι οι φοιτητές δεν μπορούν από μόνοι τους να προχωρήσουν μέχρι το τέλος. Τα συμφέροντα των φοιτητών συμπύπτουν

ολοένα και περισσότερο με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ενάντια στο κεφάλαιο. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το ΑΤΙ. Η μισθοδοσία των αποφοίτων ΑΤΙ κειμένεται από £150 - £250 μισθος ανάλογος με το μισθο του ειδικευμένου εργάτη.

Για να μπορέσουν λοιπόν οι φοιτητές να προχωρήσουν σωστά μέχρι το τέλος θα πρέπει να προχωρήσουν μαζί με την πανίσχυρη εργατική τάξη και να συνδέσουν τους αγώνες τους με τους αγώνες των εργατών για ένα άνετο βιοτικό επίπεδο και τέλος με την πάλη για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Π. ΣΟΛΩΜΟΥ

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Καλα — καλα δεν πέρασε ούτε μήνας από τες τυμπανοκρουσίες και φανφάρες περι ενότητας και μας ήλθαν οι φόροι σαν ψυχρολουσία σε νυκτερινό όνειρο. Γιατι όπως φαίνεται η αστική τάξη όταν μιλά για ενότητα εννοεί όλοι μαζί οι εργαζόμενοι να πληρώνουν τα σπασμένα της.

Κι ενώ μια χαρά ξεκίνησε ο έρανος από την εκκλησία και έφθασε μέχρι και τους ναους του σώματος, τα καμπαρέ, όπως φαίνεται δεν μάζεψαν τα πρεπούμενα. Γι' αυτό, για τα υπόλοιπα φρόντισε η κυβέρνηση με την γνωστή πια σ' όλους μας μέθοδο.

Οι φόροι είν' αφόρητοι

Όλα αυτά καλα και άγια. Μόνο που στην Κύπρο καμμία φορά συμβαίνουν παράδοξα πράγματα. Έτσι ενώ το ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ ψήφισαν σύμφωνα με τα συμφέροντα των τάξεων που εκπροσωπούν, το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ ψήφισαν κάπως ανάποδα.

Έτσι ο ΔΗΣΥ, το κόμμα της οικονομικής ολιγαρχίας, καταψήφισε τη φορολογία, κάνοντας την πάπια πως δήθεν δεν θέλει να φορολογούνται έτσι άγρια τα άλλα φτωχά στρώματα προς Θεού ού-

τε και τα πλούσια. Ας φορολογήσει λοιπόν η Κυβέρνηση τις πέτρες της Κύπρου.

Όσο για το ΑΚΕΛ, κόμμα που κανονικά θα περίμενε κανείς να υπερασπίζεται τα συμφέροντα των εργαζομένων ενάντια στις ληστρικές επιθέσεις της αστικής τάξης, ψήφισε τη φορολογία εφευρίσκοντας ανύπαρκτους αγώνες για δήθεν μείωση, μην υπάρξει και καμμία παρεξήγηση.

Φόροι λοιπόν αφόρητοι, αν όχι για κάποια κόμματα σίγουρα για

τους εργαζομένους. Υποπτεύομαι ότι ακόμα είμαστε στην αρχή της αλυσίδας και γι' αυτό η εργατική τάξη αν δεν θέλει να δυναμώσει το σβέρκο της ας δυναμώσει τη γροθιά της.

Γ. Κυπραίος

Υ.Σ. Σκεφτόμουν να γράψω γι' αυτή την έκδοση για την κατάθλιψη που είχε πέσει στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό από την ανακήρυξη του κράτους. Τέτοια κατάθλιψη που ακόμα κι ο Ρήγκαν του εί-

χε κοπεί η όρεξη όχι μόνο για το πρόγευμα αλλά και για το γεύμα.

Έπειτα έλεγα να γράψω, για τον έρανο και τον σωβινισμό και πως τα χρήματα αυτά από τους κουμπαράδες των παιδιών και τις τζέπες των εργαζομένων θα πήγαιναν κατ' ευθείαν στην ιμπεριαλιστική χαβούζα παραγωγής όπλων.

Τελικά με πρόλαβαν οι φόροι. Γι' αυτό η στήλη εισηγείται, να πιάσουμε όλοι σαν πρώτο βήμα για μια δεκαπενθήμερη Σοσιαλιστική Έκφραση για να προλαμβανουμε εμείς τες πολιτικές καταστάσεις πριν μας προλάβουν αυτές.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

· Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ;

Η ομόφωνη ψήφιση της ανακήρυξης του κράτους από την Τ/κυπριακή βουλή χρησιμοποιείται επίμονα από τη δεξιά και μερικούς «αριστερούς» για να πλήξουν τους Ε/Κύπριους αριστερούς και τους Μαρξιστές και για να δικαιολογήσουν τη στροφή τους προς τον Εθνικισμό και την αναγκαιότητα για ενότητα των όπου γης Ελλήνων ενάντια στους Τούρκους.

Η Σοσ. Έκφραση και οι Μαρξιστές ουδέποτε υποστήριξαν την εθνικιστική πολιτική των ρεφορμιστών ηγετών των Τ/κυπριακών κομμάτων όπως δεν υποστηρίζανε την αντίστοιχη πολιτική των ηγετών του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ. Αντίθετα αγωνιστήκαμε κι αγωνιζόμαστε για να πειστούν οι ηγέτες της αριστεράς (Ε/Κ και Τ/Κ) να εγκαταλείψουν τη συνεργασία με τις εθνικές αστικές τάξεις και να προχωρήσουν σ' ένα ενιαίο Αντιιμπεριαλιστικό και ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ μέτωπο στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος με απώτερο στόχο μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική.

Έτσι δεν νιώθουμε καμιά υποχρέωση να γίνουμε απολογητές των Τ/Κυπρίων ηγετών της αριστεράς.

Ακόμα και στην υποθετική περίπτωση, όμως, που οι ηγέτες των Τ/κυπριακών αριστερών κομμάτων υποδουλώνονταν στην αστική τους τάξη χωρίς ενδοιασμούς και προβληματισμούς, η κύρια ευθύνη θα βάραινε τους Ε/Κύπριους ηγέτες της αριστεράς που αρνιούνται να σπάσουν τις δικές τους συμμαχίες με την Ε/Κυπριακή αστική τάξη, αρνούμενοι έτσι να δώσουν ελπίδες στους Τ/Κύπριους εργαζόμενους για κοινό αγώνα.

Ας δούμε όμως μέσα σε ποιες συνθήκες εξαναγκάστηκαν οι Τ/κύπριοι αριστεροί ηγέτες να «υποστηρίξουν» την ανακήρυξη.

Οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι

ζουν σε συνθήκες μιζέριας, εξαθλίωσης και στυγνής καταπίεσης.

Η οικονομία του Βορρά εξαρτάται από την Τουρκική βοήθεια, η οποία καλύπτει το 60% και περισσότερο του προϋπολογισμού του Ντεκταστικού καθεστώτος.

Ο πληθωρισμός συναγωνίζεται σε ύψος τις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Στα τελευταία 5 χρόνια ο πληθωρισμός ήταν περίπου 65% κατά μέσο όρο με αποτέλεσμα να εξανεμίζονται τα εισοδήματα των εργαζομένων, οξύνοντας ακόμα παραπάνω τις κοινωνικές αντιθέσεις και ανισότητες, πράγμα που σπρώχνει πλατιές μάζες εργαζομένων στα πρόθυρα της πείνας. (Το ημερομίσθιο ενός εργάτη ισοδυναμεί περίπου με μια οκτά κρέας).

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες οικονομικής κρίσης η αστική τάξη βρίσκεται αντιμέτωπη με τις μάζες των εργαζομένων και αναγκάζεται να χρησιμοποιεί τα κατοχικά στρατεύματα για να διατηρεί τον έλεγχο και την συνέχιση της στυγνής εκμετάλλευσης.

Ο Ντενκτάς λίγες μέρες πριν την διαμελιστική του ενέργεια ανέλαβε εξουσίες να κηρύσσει κατά βούληση τον στρατιωτικό νόμο.

Για να επιβάλει την ανακήρυξη του κράτους έθεσε τα κόμματα της Αριστεράς μπροστά στην εκλογή ανάμεσα στη βίαιη διάλυση τους ή την αποδοχή του κράτους.

Ο ίδιος ο Ντενκτάς σε δηλώσεις του στην εφημερίδα «Μιλλιέτ» της Κωνσταντινούπολης αναφέρει ότι «κατά τη διάρκεια του δείπνου την προηγούμενη της ανακήρυξης οι βουλευτές του Κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης είπαν, ότι προτιμούσαν να τηρήσουν αποχή κατά την ψηφοφορία στη βουλή για την ανακήρυξη του κράτους. Οι βουλευτές του Ρεπουβλικανικού κόμματος δεν έκαναν τις απόψεις τους σαφείς

αλλά ήταν φανερό ότι η στάση τους δεν ήταν πολύ θετική πάνω στο θέμα της ανακήρυξης της ανεξαρτησίας».

Αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης του Ντενκτάς προς τους βουλευτές — κατά τη διάρκεια του δείπνου την προηγούμενη νύκτα — για την ανακήρυξη του κράτους νέκρωσαν οι τηλεοπτικές οθόνες προς οποιαδήποτε κατεύθυνση.

Γνωρίζοντας ακόμα ότι οι εργαζόμενοι και τα κόμματα τους βρίσκονται κάτω από την επιτήρηση των 40.000 στρατιωτών του Τουρκικού στρατιωτικού καταστημένου καταλαμβάνει ο καθένας μέσα σε ποιες συνθήκες δημοκρατίας και ελευθερίας μπορούσαν να εκφράσουν τις απόψεις τους πάνω στο θέμα.

Το «Μπι-Μπι-Σι» μετέδωσε ότι ορισμένοι Τουρκοκύπριοι πολιτικοί ηγέτες εξέφρασαν την επιφύλαξη τους για την ξαφνική ανακήρυξη του κράτους στην κατεχόμενη Κύπρο, και ακόμα ότι κατά τη διάρκεια της ψηφοφορίας στα πρόσωπα των αριστερών βουλευτών ήταν ζωγραφισμένη η απογοήτευση.

Ακόμα ο Ντενκτάς με την ανακήρυξη του κράτους επέβαλε λογοκρισία στον τύπο σ' οτιδήποτε δεν τυγχάνει της έγκρισής του και στο οποίο εκφράζεται αντίθετη γνώμη από τη δική του.

Η αντίθεση των Τ/κυπριακών Εργατικών κομμάτων φαίνεται καθαρά και από την στάση που κράτησαν και συνεχίζουν να κράτουν ενάντια στις νέες συνομιλίες και μανούβρες του Ντενκτάς για την προώθηση δικτατορικού καθεστώτος, στο οποίο θα περιβάλει τον εαυτό του με έκτακτες εξουσίες και με σύνταγμα που θα 'ναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του.

Ο νόμος που προωθεί ο Ντενκτάς του επιτρέπει να κηρύσσει κατάσταση έκτακτης ανάγκης α) σε περιπτώσεις θεομηνιών, επιδημιών, ΟΙΚΟΝΟ-

ΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ β) σε περίπτωση βίας με στόχο τη κατάλυση της «δημοκρατικής τάξης». Βάσει αυτού του νόμου καταργείται το δικαίωμα της απεργίας και περιορίζονται οι άδειες προσωπικού κ.τ.λ.

Ο Μπόζκορτ - αρχηγός του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης - δήλωσε: «Είμαστε αποφασισμένοι να αντιταχθούμε προς την ίδρυση συντακτικής Συνέλευσης από τον Ντενκτάς και σε ουσιαστικές τροποποιήσεις του συντάγματος».

Ο αρχηγός του Ρεπουβλικανικού κόμματος Οζγκουρ δήλωσε ότι «θεωρούμε τη σύσταση της συντακτικής σαν αντίθετη προς το σύνταγμα και δεν πρόκειται να υποστηρίξουμε κυβέρνηση που στηρίζεται στη συντακτική».

Μπροστα σ' όλες αυτές τις δικτατορικές πρωτοβουλίες του Ντενκτάς τα δυο κόμματα της Αριστεράς οργάνωσαν πορεία διαμαρτυρίας για να εκφράσουν

την αντίθεση τους.

Από όλα τα πιο πάνω δεδομένα βγαίνει το συμπέρασμα πως οι ίδιοι οι Τ/κύπριοι εργαζόμενοι (όπως και οι Ελληνοκύπριοι κατοχικού στρατού που στηρίζει την Τ/Κυπριακή αστική τάξη και την εκμετάλλευση των Τ/κυπρίων-εργαζομένων.

Αυτο που ο κάθε εργάτης Τ/κύπριος περιμένει, είναι να δει εμάς τους Ε/κύπριους εργαζόμενους να τους καλούμε για κοινή πάλη όχι μόνον ενάντια στον Ντενκτάς και τα κατοχικά στρατεύματα για μια ενιαία καπιταλιστική Κύπρο όπου το μόνο που θα αλλάξει γι' αυτούς είναι ο αφέντης που δεν θα λέγεται Ντενκτάς ή Χασαν αλλά Λατινής ή Λόρδος, αλλά και ενάντια στη δική μας αστική τάξη για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και εθνικές καχυποψίες.

Σήμερα λοιπόν — περισσότερο από κάθε άλλη φορά — προέχει η ενότητα Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων κι όχι η ενότητα Ελλήνων ενάντια σε Τούρκους και το αντίστροφο.

ΜΑΖΟΣ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Σήμερα το πρωί, Παρασκευή 16.12., η ηγεσία της ΕΔΕΚ με ανακοίνωση της στον καθημερινό τύπο, ρίχνει ξανά λάσπη στην Αριστερή Πτέρυγα και την εφημερίδα της. Κατηγορεί τους υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης ότι εξαπατούν κόσμο χρησιμοποιούν το όνομα της ΕΔΕΚ για να βγάλουν λεφτά, και απειλεί με νομικά μέτρα στην περίπτωση που συνεχιστεί ο «σφετερισμός» — όπως τον αποκαλεί — της ονομασίας του κόμματος.

Οι απειλές ο εκφοβισμός και η λαοπλογία δεν μπορούν να σταματήσουν τις ιδέες της Σοσ. Έκφρασης. Η γραφειοκρατία χρησιμοποίησε και

χρησιμοποιεί ακόμα μεθόδους πολύ πιο «δραστικές» ενάντια στην ΑΠ — όπως τη χρήση φυσικής βίας ενάντια σε πωλητές της εφημερίδας — δίχως καμμία επιτυχία.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί η γραφειοκρατία φανερώνουν αδιέξοδα στα οποία βρίσκεται. Αν όσα λέει για τους υποστηρικτές της Α.Π. ήταν αλήθεια, δεν θα είχε κανένα λόγο να ασχολείται μαζί τους γιατί η κομματική βάση είναι αρκετά ώριμη για να κρίνει στο τέλος ποιός εκπροσωπεί τα συμφέροντα του κόμματος και ποιός όχι. Αν οι κατηγορίες της γραφειοκρατίας ήταν αληθινές τότε θα μας αντιμετώπιζε πολιτικά κι όχι με

αποβολές, τραμπουκισμούς και άλλα.

Το πρόβλημα της γραφειοκρατίας είναι διαφορετικό: βαρύνεται με χρόνια λανθασμένων πολιτικών επιλογών και εγκατάλειψη των συμφερόντων των εργαζομένων μαζών, για χάρη καιροσκοπικών μανούβρων.

Αυτή την αλήθεια είναι που φοβάται η κομματική γραφειοκρατία, κι αυτό εξηγεί το μίσος της ενάντια στην Αριστερή Πτέρυγα.

Μπορεί να είναι σίγουρη ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας για επιστροφή στις επαναστατικές παραδόσεις της ΕΔΕΚ, δίπλα στην κομματική βάση και το εργατικό κίνημα.